

ИММАКУЛАТА

1/1996

č. 23

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1995

Leden – Zdrávas Královno. Abychom se osvíceni Boží milostí otevřeli na tvé duchovní mateřství – Kristovou závěť z kříže.

Únor – Matko milosrdenství. Abychom zarmoucení naším vzdálením se od Boha objevili radost setkání z Jeho milosrdenstvím.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým svým životem, smrtí a věčností, cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhledala všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.
- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři!

Opět jsme utrhlí poslední list kalendáře. To, co bylo, se už nevrátí. Starý rok nenávratně odešel se všemi možnostmi nabídnutými nám Prozřetelností. V takové situaci mnohdy člověk má sklon k melancholickým vzpomínkám. Ale pochopitelně nemá smysl plakat nad tím, co definitivně vzal nezadržitelný čas, ale spíše naopak, je zapotřebí děkovat a těšit se z toho, že jsme blíž k věčnosti a to znamená blíž k Pánu, blíž k Jeho i naší Matce, blíž k tomu, co by mělo být hybnou silou života každého křesťana. Minulost necháváme s dokonalou lítostí Božím milosrdenství, ale před sebou máme budoucnost, kterou nám připravil Dobrý Bůh - nové dny, nové možnosti, nový život. A právě do toho neznáma, co nás čeká, přejeme Vám všem nový optimismus a elán k práci nad přibližováním sebe sama i celého světa k Bohu prostřednictvím Tě, která ví, co nejvíc je nám zapotřebí. Jak jste si možná všimli, na obálce nového čísla Immaculaty, Matka Boží z Kalvárie Paclavské naslouchá. Uchem, které autor kdysi před mnoha léty namaloval, chtěl říci, že Maria je opravdu ta nejpečlivější Maminka, která stále naslouchá svým dětem, bdí, je na každé zavolání, dovede vzít do náruče, chápe, rozumí, dovede uklidnit, utišit bolest a veškeré bouře života,... Drží v náručí malého Ježíše a Ten zase v levé ruce celou zeměkouli a pravou rukou ukazuje na svou Matku, jako by celý svět, nás všechny odevzdával své Matce a říkal každému z nás: „To je tvá matka“. Na počátku Nového občanského roku také Církev staví před naše oči Boží Matku Pannu Marii. Stejně i my chceme říci, že v důvěře v Její mateřskou lásku překonáme vše zlé.

Hojnost Božích milostí skrze Neposkvrněnou v novém roce 1996 přej

redakce

NEPOSKVRNĚNÁ

*Královno Neposkvrněná
kde je tvůj trůn žezlo dvořané
a jaká jsi žena
nad všechny moci pozemské
z nazaretské chýše povýšená
Tam v tichu bdění půlnoc hvězd
Tvě obetkala útlé rámě
tam z Ducha vzešla ratolest
a vyplnila příslib ráje
V Tvých rukou žezlo duhou míru
a nebe země královstvím
dvořané svatých cherubínů
se sklání k Tvému trůnu stín
a lidstvo úpí k Synu
Madono Svatá
vyslyš mne pomoz
Immaculata*

Jan Král

Kronika jednadvaceti dnů

První krůčky podle zachovaných dokladů

Tábor Osvětim, 14. srpna 1941.

V nemocničním baráku zařinčel telefon.

„Haló!“

Chtěli mluvit s doktorem Bochem.

Napřímený do pozoru ve svém bílém pláště se sluchátkem u ucha doktor Boch poslouchal pozorně a nehnul ani brvou. Potom řekl: „Jawohl!“ a odebral se ke skleněné skříňce, kde byly na přihrádkách uloženy lékařské přístroje. Otevřel skříňku, vyndal čtyři stříkačky s nepravidelnou hubičkou, kterých se používá při endovenósních injekcích, a do každé zapustil jehlu dobře sterilizovanou. Pak odešel k lavici, na které stálo pěkně v řadě několik bachratých nádob, opatřených různými štítky a obsahujících různobarevné tekutiny. Odňal zátku jedné nádoby, na které bylo bílými písmeny napsáno „fenolová kyselina“, ponořil do jasné tekutiny čtyři jehly, jednu po druhé, a opatrně posuňoval písty, až všechny čtyři stříkačky byly plné. Pak si je vějířovitě podržel v levé ruce a pravou rukou uchopil se stolu červenou gumičku na zastavení krve, plácnul si s ní o stehno, jak dělávají s bičkem jezdci na koni a dal se na cestu k bunkru hladu.

Tam pomalá agonie pátera Mamiliana trvala už tři týdny.

Neuvěřitelné! Tři týdny ...jednadvacet dní...! Bez kousku chleba, bez kapky vody, nahý v tmavě tmě páchnoucí podzemní cely, zavěšené železnou branou, po dlouhých měsících utrpení pod karabáčem pochopů, po měsících vysilující námahy nucených prací, páter Maxmilián Kolbe doposud žil se svými potranými plícemi!

V těchto hrozných jednodvaceti dnech jeho druhové, nevinně odsouzení s ním od lagerführera Fritsche, aby nejhroznějším tres-

tem pykali za útěk z koncentračního tábora jakéhosi vězně, už zemřeli jeden po druhém, takže - jak bude vypravovat po mnoha letech jediný polský svědek tohoto příšerného mučení, vězeň Bruno Borgowiec, tajemník, tlumočník a hrobník bunkru - „na konec třetího týdne zbyli jediné čtyři, mezi nimi páter Kolbe.“

Ostatní tři už několik dní neodpovídali, neviděli, neslyšeli. Leželi na studené cementové podlaze, kostlivci umožnění naprostým nedostatkem výživy, jejichž hrudní koše sotva se zdvihaly posledními dechy života.

Páter Maxmilián poslal každému jednotlivě ještě poslední pozdrav, dokud nezhasl v jejich mysli poslední paprsek vědomí, tak jako zdravil své ostatní druhy, kteří se už předtím odebrali na věčnost. Zdravil je svým jasným pohledem, zanechal v jejich očích jako poslední obraz svůj sladký úsměv a pak je provázal k prahu věčnosti tak jak nyní doprovázel tyto tři poslední svými vroucími modlitbami k neposkvrněné Panně, ke své krásné „mamuši“, která - jak byl přesvědčen - volá už také jeho. A pak mu odevzdá konečně rudý věnec, který mu slíbila před tolika lety, když byl ještě chlapcem, v dalekém kostelíku v Pabianicích, tam nedaleko Lodže.

Nemohl mít o tom žádné pochybnosti: i jeho hodina je už nablízku. Po několik dní už se neudržel na nohou, ani nemohl vydržet na kolenou. Zůstal sedět opřený zády o drsnou stěnu, s tvář obrácenou k železné brance.

Tři týdny - a jeho mučednictví se ještě neskončilo. A Borgowiec k tomu dodá: „Velitelství tábora se zdálo, že se případ příliš protahuje. Potřebovali celu pro jiné oběti své krutosti.“

U brány už čekala nová četa nevinných, určených ke kremaci, co Lagerführer Fritsch namátkou vybral k trestu pozvolné agonie.

Proto zařinčel telefon v nemocničním baráku. Proto doktor Boch odpověděl své

„Jawohl!“, proto si připravil své smrtící nástroje a odebral se k bunkru a popleskával si hemostatickou gumičkou po stehně, jak to dělájí s bičíkem ti, co jezdí na koni.

Doktor Boch, kat v bílém plášti, vědec, který vždycky odpovídal „Jawohl“, a vykonával rozsudky svou stříkačkou s kyselinou fenolovou, se chystal sestoupit do cely pátera Maxmiliána Kolbeho.

Bylo to 14. srpna 1941, v předvečer svátku Nanebevzetí jeho sladké neposkvrněné „ma-muše.“

Maxmilián Kolbe byl ještě v Římě po svých slibech v mezinárodní koleji „Seraficum“ v ulici sv. Teodora za první světové války, když založil „Armádu neposkvrněné Panny“.

Schopní spisovatelé popsali zajímavě a výstižně mnoho stránek o této důležité události. Ale ať nám nikdo z nich nemá za zlé, dáme-li přednost té nejjednodušší stráněnce z těch, co jsme o tom četli, který vypravuje o tomto

činu s velkou skromností a neumělým slohem,

a vypravuje o tomto činu jaksi proti své vůli, jen z nutnosti, jedině z poslušnosti. Dáváme jí přednost

a proto ji tu uvádíme doslova. Je to záznam samého Maxmiliána Kolbeho, když v roce 1935 mu páter guardián Florián Kočura nařídil, aby napsal krátký popis zrodu Armády.

„Mnoho vody uplynulo v řekách - začíná vypravovat páter Maxmilián - uplynulo téměř osmnáct let, a snad už jsem zapomněl mnoho podrobností. Ale poněvadž páter guardián mně nařizuje popsat začátky Armády neposkvrněné Panny, řeknu jen to, na co si vzpomínám.

Pamatuji se tedy, že když jsem byl malý, koupil jsem si sošku Panny Marie za jednu kopějku, a za několik roků ve Lvovském internátu v chóru během mše svaté jsem se vrhnul na tvář a slíbil přesvaté Panně, která trůnila nad oltářem, že budu pro ni bojovat. Nevěděl jsem tedy, jak to ve skutečnosti budu dělat, myslil jsem na boj fyzickými zbraněmi.“

Tento úryvek se zřejmě týká jeho krize povolání, do které Maxmilián upadl bezprostředně před svým vstupem do noviciátu.

A zápis pokračuje: „Když tedy nastala doba noviciátu (či snad prvních slibů?.. už se dobře nepamatuji), svěřil jsem se se svou nesnází páteru novicmistrovi, který už umřel, páteru Denisovi Sowiakovi, který změnil můj slib bojovat se zbraní v ruce na povinnost pomodlit se každého dne Pod ochranu tvou. Modlím se to dosud, i když nyní vím velmi dobře, jaký boj si pro mě Neposkvrněná vybrala.“

Tedy byla to sama neposkvrněná Panna, co mu nakázala, aby za ni bojoval! Nejdříve nepochopil, o jaký boj jde, tak jako svého času František z Assisi nepochopil hned význam Božího rozkazu, když mu bylo nařízeno, aby opravil „Boží dům v rozvalinách“, takže začal snášet těžké kameny, aby opravil kostelík sv. Damiána: poslušnost světců je vždy naivně ochotná a začíná vykonávat rozkaz okamžitě a doslova. „Oprav můj dům“ a Boží chudáček se dal na zedničinu. „Bojuj za mě!“ a Maximilián se rozhodne dát se na vojnu. Jeden i druhý ve své bezmezném pokore v prvním okamžiku ani zdaleka nemyslí na to, jak nesmírný dosah bude mít rozkaz, který jim byl dán.

„Ačkoliv jsem měl silné sklony k pýše - vypravuje dále páter Maxmilián Kolbe - Neposkvrněná mě mocně přitahovala... V mé cele nad klekátkem jsem měl vždycky obrázek některého světce, kterému se přesvatá Panna zjevila, a často jsem ho vzýval, takže jeden řeholník, když to viděl, říkával, že jsem jistě veliký ctitel tohoto světce...“

Zatímco je jasné, že obrázek toho neb onoho světce, který viděl Marii Pannu, byl pro Maxmiliána ustavičnou připomínkou zjevení, jehož se mu dostalo od přesvaté panny jako chlapci, když mu nabízela dva věnce. Ale tajemství tohoto zjevení nemělo být svěřeno ani tomto stránkám.

„Když zednáři začali stále drzeji vystupovat a mávat svým černým praporem, na kterém byl zobrazen Lucifer, jak svou nohou šlape po archandělu Michaelovi, a začali rozdávat letáky a brožurky, v nichž napadali Svatého Otce, napadla mě myšlenka založit společnost za účelem bojovat proti zednářům a proti jiným přívržencům Satana.

Mezitím - tak pokračuje vypravování - jsme odešli na „Vinici,, která je vzdálená půl hodiny od mezinárodní koleje „Seraficum,,. Jednoho dne, když jsme hráli kopanou, pocítil jsem, jak se mně hrne krev do hrdla. Odešel jsem s hřiště a položil jsem se do trávy na louce. Bratr Jeroným Biasi, který nedlouho po tom zemřel, se mě ujal.“

Bylo to první chrlení krve, první známka plicní tuberkulosy, která znovu několikrát propukne během života pátera Maxmiliána. Zatím s výjimkou bratra Biasiho, nikdo z jeho spolužáků v Římě nepozoroval tuto nemoc.

Ano, někdo si vzpomíná, že mladý řeholník měl rudé tváře, ruce vždycky studené a v zimě velké omrzliny. A jiný si pamatuje, že často trpěl bolestí hlavy, ale i on říká, že o této potíži kromě rektora a jiného pátera nikdo nic nevěděl: „Já jsem to zpozoroval na výrazu jeho tváře, když přišel okamžik velkých bolestí.“

Ale nikdo z jeho druhů neměl ani zdání o jeho chorobě po tom, co bratr Biasi vzal

s sebou do hrobu důvěrné sdělení Maxmiliánovo. Naučil se od živoucího příkladu pátera Venancia Katarzynce, onoho svatého řeholníka, kterého poznal ve Lvově za onoho dávného léta, jak je možno spojit ochotné a naprosté zachování řehole za zcela nemožných podmínek a tak zakrýt fyzické utrpení nejrozzářenějším úsměvem.

„Dlouhou dobu jsem chrtil krev - přízná se poprvé páter Maxmilián v tomto zápise - a byl jsem spokojen, poněvadž jsem si myslil, že to znamená konec! Později jsem se dal prohlédnout lékařem a ten mně nařídil, abych se vrátil domů, do koleje sv. Teodora, a abych zůstal v posteli. Ale zdálo se, že všechno mé léčení nedovedlo zastavit krev. V té době bratr Jeroným Biasi mě často chodil navštěvovat...“

Potom konečně, po dvou týdnech, lékař mně dovolil vstát a já v doprovodu klerika bratra Ossany jsem se vrátil do našeho prázdninového domu. Ale byl jsem tak zesláblý, že jsem tam došel jen s velkou námahou.

Pamatuji se, že tenkrát moji spolubratři, když mě spatřili, začali hlasitě dávat najevo svou radost a přinesli mně čerstvé fíky, chléb a víno...“

Necítil jsem se tenkrát zle: bolest přešla a chrlení krve se zastavilo. Bylo to tenkrát, co jsem poprvé svěřil svůj úmysl založit společnost bratru Jeronýmovi Biasimu a páteru Josefu Palovi, který byl vysvěcen přede mnou, ale který byl v mém ročníku teologie. Jako podmínku jsem si vyhradil, aby každý požádal svého duchovního vůdce o dovolení, abychom se mohli ujistit, že je to vůle Boží.“

A zápis pokračuje: „Jakmile jsem se poněkud zotavil, poslali mě do Viterba, na zbytek prázdnin, zároveň s bratrem Antonínem Głowińskim, a tenkrát i bratr Głowiński vstoupil do Armády Neposkvrněné Panny. Brzy nato se připojili ještě bratr Antonín Mansi, který potom zemřel, a bratr Jindřich Granata z neapolské provincie.“

S. C. Lorit
Pokračování příště.

Hymnus života

Deset otázek pro encykliku *Evangelium vitae*

Přerušování těhotenství a eutanázie, trest smrti a spravedlivá obrana, experimenty na embryích a zodpovědnost zákonodárných institucí, všechna hlavní vyzvání bioetiky. Encyklika přesně odpovídá na mnoho konkrétních otázek, které si dříve nebo později každý z nás položí sám. Provedli jsme proto "interview", s encyklikou a položili jsme jí deset základních otázek.

Nemáte dojem, že jedno z nejméně nedodržovaných přikázání je "nezabiješ"? Ve světě je spousta těch, kteří se zabíjejí a často používají dokonalé argumenty. Co si o tom máme myslet?

"Bůh prohlašuje, že je absolutním Pánem života člověka stvořeného k Jeho obrazu a podobnosti", (53). "Přikázání 'nezabiješ' přijaté a naplněné v Novém zákoně, stále zůstává nezbytnou podmínkou 'obdržení života' (54). „Vskutku, absolutní nedotknutelnost nevinného lidského života je morální pravdou vyplývající bezprostředně z Písma svatého, neměnně uznávanou církevní tradicí a jednomyslně hlášanou jejím magisteriem. (...) Proto mocí Kristovy vlády udělené Petrovi a jeho nástupcům, v jednotě s biskupy katolické církve, potvrzují, že bezprostřední a umyslné zabití nevinné lidské bytosti je vždy činem hluboce nemorálním" (57).

Pochopitelně, jde-li o nevinnou osobu. Ale v případě spravedlivé obrany?

„Dochází k situacím, ve kterých hodnoty obsažené v Božském zákoně nabývají formu opravdového paradoxu. Tak je tomu například v případě oprávněné obrany, kdy právo k obraně vlastního života i povinnost neškodit životu druhého člověka v konkrétních okol-

nostech jsou neslučitelné. Není pochyb, že vnitřní hodnota života a povinnost milovat sebe sama do té míry, s jakou milujeme druhého, jsou základem autentického práva na sebeobranu.(...) Bohužel, stává se, že nevyhnutelnost zabránit útočníkovi škodit, vede někdy k odebrání jeho vlastního života. V tomto případě přivození smrti je zapotřebí připočítat útočícímu, který se sám vystavil tomuto nebezpečí. Také v situaci kdy nenesl morální zodpovědnost z důvodu neschopnosti užívání rozumu"(55).

Je trest smrti správný? Je možné ho uznat za vhodnou formu „sebeobranu“ společnosti před útočníkem?

„Výměr a jakost trestu by měly být důkladně promyšlené a ohodnocené, neměly by sahát k nejvyššímu trestu, čili k odebrání života pachatelí, kromě případů absolutní nevyhnutelné nutnosti, to znamená, kdy není jiný způsob obrany společnosti. Ale dnes, díky stále lepší organizaci penitenciárních institucí, zřídkakdy k takovému případu dojde, a je možné, že k nim už vůbec nedochází"(56).

Jakkoliv přerušené těhotenství je vždy vraždou?

„Mezi všemi přečiny proti životu, které člověk může spáchat, má přerušování těhotenství vlastnosti zvláště těžkého zločinu hodného odsouzení. II. vatikánský koncil ho staví na rovinu s vraždou dítěte a popisuje jako 'ohavný zločin'. (...) přerušování těhotenství je bez ohledu na to, jakým způsobem je provedeno - vědomou a bezprostřední vraždou lidské bytosti (...). Ten, kdo je zabit, je lidskou bytostí na prahu života, a proto bytostí nejvíce nevinnou, jakou si lze představit: Není možné ji po-

važovat za agresora a tím spíše za agresora nespravedlivého!?" (58)

Jsmo si jisti, že embryo je lidskou bytostí?

„Ve skutečnosti, od okamžiku oplodnění vajíčka začíná se život, který není životem ani otce ani matky, ale nové lidské bytosti, která se rozvíjí individuálně. Nikdy se nestane člověkem, jestliže jím není už od tohoto prvního okamžiku. Tuto evidentní pravdu vždy uznávají, novodobá genetika potvrzuje svými cennými důkazy.(...) Ostatně jde zde o záležitost tak významnou z pohledu morální zodpovědnosti, že dokonce pravděpodobnost existence osoby by stačila pro ospravedlnění nejpřísnějšího zákazu všech zásahů směřujících k zabití lidského embrya“ (60).

A matka? Někdy se nachází v situaci objektivně těžké, která ji vede k zoufalství. Proč nemůžeme uznat její argumenty?

„Je pravdou, že přerušení těhotenství je pro matku často dramatickým a bolestným prožitkem, protože rozhodnutí vzdát se ovoce početí není vždy z důvodů pouhého egoismu a pohodlí nebo vlastního zdraví nebo důstojné úroveň života jiných členů rodiny. Někdy dochází k obavě, že počaté dítě bude muset žít v tak těžkých podmínkách, že bude lépe, když se nenarodí. Přesto všechno tyto a jim podobné důvody jakkoliv vážné a dramatické, nikdy nemohou ospravedlnit úmyslné zbavení života nevině lidské bytosti“ (58).

Jak se má chovat katolický zákonodárce ve státě, ve kterém je přerušování těhotenství legalizované?

„Jestliže by neexistovala možnost odmítnutí nebo úplného zrušení zá-

kona o přerušování těhotenství, člen parlamentu, jehož osobní absolutní protest vůči přerušování těhotenství byl by jasný a známý všem, postupoval by správně, pokud by podpořil návrhy, které mají za cíl omezit škodlivost takového zákona a směřují tímto způsobem ke zmenšení jeho záporných důsledků v rovině kultury a veřejné morálky. Takovým jednáním se totiž nespoučtuje nedovoleným způsobem ve schvalování nespravedlivé právní normy, ale spíše jde o správný a vhodný pokus o omezení jejich škodlivých rozměrů“ (73).

Jak se mají hodnotit experimenty na lidských embryích?

„... využívání embryí nebo lidských plodů jako předmětů k experimentům je hrubým přestupkem proti jejich důstojnosti jako lidských bytostí, které mají právo na stejnou úctu jako dítě už narozené a jako každý člověk. Stejně morální odsouzení si zaslouhuje také využívání embryí a ještě živých lidských plodů (...) ať už jako ‘biologického materiálu’ nebo jako zásoby orgánů a tkání k transplantacím sloužících léčení některých nemocí. Ve skutečnosti vražda nevinných lidských bytostí, i když přináší prospěch jiným, je činem absolutně nepřipustným“ (63).

A eutanázie? Pro některé je to čin lásky, mající za cíl ulehčit druhému ve zbytečném utrpení.

„... především je zapotřebí ji jasně rozlišit. Eutanázií v přesném slova smyslu rozumíme čin nebo zanedbání, které ze své přirozenosti nebo úmyslu provádějícího způsobí smrt s cílem zamezit veškerému utrpení. (...) Od eutanázie musíme rozlišit rozhodnutí o rezignaci z takzvané udržovací terapie, to znamená z určitých medicínských procedur, které se staly neúměrné ke skutečné situaci nemocného, protože se nerovnájí výsledkům, které by se mohly očekávat nebo také jsou příliš obtížné pro nemocného a jeho rodinu.

(...) Když jsme učinili tato rozlišení (...) potvrzují, že eutanázie je vážným porušením Božího zákona jako morálně nepřipustné dobrovolné zabití lidské osoby“ (65).

A sebevražda? Proč bychom měli odsuzovat toho, kdo pro sebe dobrovolně zvolí smrt?

„Sebevražda je vždy morálně nepřipustná ve stejné míře jako vražda. Církevní tradice ji vždy odmítala jako čin rozhodně zlý. I když popsané psychologické okolnosti kulturní a společenské mohou vést k vykonání činu tak radikálně odlišného od náklonnosti k zachování života vrozené každému člověku, i když tyto okolnosti mohou zmírnit nebo odstranit subjektivní zodpovědnost, z objektivního pohledu je sebevražda činem hluboce nemorálním, protože znamená odmítnutí lásky k sobě samému a vyhýbání se povinnosti spravedlnosti a lásky vůči bližnímu, vůči různým společenstvím, ke kterým člověk patří a vůči společnosti jako celku. Ve své nejhlubší podstatě je zavržením absolutní moci Boha nad životem a smrtí, o které mluví v modlitbě starověký mudrc Izraele: „Ty máš vládu nad životem a smrtí, Ty uvádíš do bran podsvětí a Ty z nich vyvádíš“ (66).

redakce

Známky života:

- angažovanost rodin v obraně života
- střediska pomoci životu
- skupiny dobrovolníků ve službě životu
- pokrok v medicíně
- postoj proti válce
- odpor k trestu smrti
- rozvoj bioetiky

Ohrožení života:

- antikoncepční mentalita
- přerušování těhotenství
- zabíjení dětí
- sterilizace
- nebezpečí spjatá s diagnózou před narozením
- eutanázie
- obchod se zbraněmi
- ekologický krach
- drogy
- trest smrti
- transplantace bez kontroly svědomí
- antidemografická politika
- genetické pokusy

Svatý Antonín v České republice

U příležitosti osmistého výročí narození sv. Antonína ve dnech 10., 11. a 12. listopadu 1995 naši zem navštívily ostatky sv. Antonína. Přivezli je otcové minoritě z Padovy, kteří se světcovými ostatky putují po celém světě,

a v těch dnech navštívili Brno a Prahu. Byly to vzácné relikvie hlasivek a žeberní kosti z blízkostí srdce. Tato skutečnost nám všem, kteří jsme byli účastni oslav, připomínala, že sv. Antonín nejen slovo Boží hlásal, ale také ho nosil ve svém srdci. Uvědomili jsme si nutnost evangelizace vnější i vnitřní, kterou žil sv. Antonín. První mše svatá v přítomnosti ostatků se konala v Brně v kostele U minoritů a celebrouval ji otec biskup Josef Hrdlička. V promluvě mezi jiným také řekl:

“Často říkáme: ‘Pane, kdy už bude nějaký ten rybolov? Kdy už v tomto národě, jak jsme si řekli, odpadne to vlažné, lhostejné, duchovně narušené? Kdy už konečně Církev bude tou sítí, která zahrne veliké množství ryb?’ Přiznám se Vám, že jsme v to doufali. My jsme si říkali, teď, v době svobody, kdy se lidé přestanou bát, kdy Boží hlas bude moci k nim zaznívat naprosto volně a neomezeně, může nastat velká žeň, velké obrácení, velký rybolov. Ale, bratři a sestry, my si žijeme, a ten rybolov nenastává a nenastal, stále si totiž věříme. Připadá mi to jako ti rybáři; každý se svým prutem někde na břehu sedí a dlouho čeká, až se tu a tam chytně nějaká

ta duše, kterou je pak možno přesadit z kalných vod tohoto světa do živé vody Kristova evangelia. Ale co když ta odpověď je někde jinde? Třeba v tom spravování sítě, vypírání sítě. Co když ta naše síť, kterou by Ježíš mohl použít při tom velkém rybolovu obrácení národa, co když ta naše síť není ještě tak pevná. Co když ta jednotlivá očka, ty spoje, jsou slabé a mohly by se thnat? Co když my sami nejsme pevní ve svém povolání, ve svých vztazích? Je vůbec ta síť použitelná pro ten velký rybolov v tom národě? Neprožíváme ještě tu dobu, kdy Pán musí spravovat ty sítě v každém z nás, aby ten rybolov jednou mohl nastat? Za to chceme dnes prosit v přítomnosti ostatků sv. Antonína a především v přítomnosti živého Ježíše s nímž je celé nebe přítomno zde, zástupy, které nikdo nespočítá.

A tak jako sv. Antonín je v našich srdcích velmi milovaný a populární tím, že když se něco ztratilo, jeho přímůva tak často zabrala a pomohla. Mé první setkání s ním bylo, když jako malý chlapec jsem se modlil s babičkou za to, aby se našly ztracené klíče. Ty se skutečně za krátkou chvíli našly. A tak se postupně rodil daleko hlubší vztah k sv. Antonínovi. Vždyť každý z Vás by jistě také mohl dosvědčit svými zkušenostmi, ale dnes jde o něco daleko závažnějšího. Je třeba, aby tento patron ztracených věcí pomohl najít tomuto národu jeho ztracenou paměť, jeho ztracenou duši. My víme, že když nějaký člověk ztratí paměť při nějakém otřesu, ten člověk žije s velkými obtížemi, nemá identitu, je zcela vykořeněný a bezradný a teprve potom, jak se mu léčbou nebo časem ta paměť vrací, stává se sám sebou. Bratři a sestry, v tomto národě jsou milióny našich bratří a sester, kteří vůbec neví, z čeho se zrodil a odkud se vzal tento národ. Neví, že

u kolébky tohoto národa byla církev, byl živý pramen Evangelia, naši národní světcí, Panna Maria. Pokud tyto důvěrné kořeny svého vzniku a existence náš národ neobjeví, pokud nepadne na kolena v úžasu nad tímto pramenem Božím, z něhož povstal, těžko může tento národ být sám sebou, najít opravdovou svobodu a rozvíjet svou vlastní identitu. Proto můžeme volat: Svatý Antoníne, pomoz tomuto národu najít jeho ztracenou paměť, jeho duchovní kořeny a základy! Pomoz mu najít jeho duši! Pomoz nám všem najít a neustále nacházet pravou a živou víru! Kéž se tak stane, a kéž prosby nás všech v této mši svaté přivolají z nebe na zem velkou Boží odpověď na přímlyvu sv. Antonína, sv. Františka, našich svatých patronů....

*redakce
Foto: -jg-*

Mimo církev není spásy

Málokdo ví, že tato kategoricky formulovaná věta je článkem víry, jemuž je katolík zavázán věřit. Jenže už sv. Augustin věděl, že spášení mohou být i nekatolíci, kteří nikdy o Kristu neslyšeli. Sv. Otec Jan Pavel II. o tom řekl na generální audienci 31. 5. 1995 toto:

„Ve své encyklice ‚Redemptoris misio‘ jsem napsal, že dar spásy je určen nejen těm, kteří věří v Krista a náleží jeho církvi. Vysvětlil jsem, že pro mnoho lidí je prakticky nemožné přijít s Kristovým poselstvím do styku.

To ale, co jsem právě řekl, nikterak neospravedlňuje relativistický postoj těch, kteří tvrdí, že je prý možno dojít spásy v kterémkoli náboženství, jež si člověk vyvolí a oblíbí, dokonce prý nezávisle na víře v Krista Spasitele. Dialog různých náboženství prý dává dostatek důkazů pro mnohoznačnost cest ke spáse. To však je v naprostém rozporu s Evangeliem, které vybízí k hlásání Krista jakožto jediného Spasitele všech lidí a jednoznačně potvrzuje, že mimo Krista není spásy. Proto Církev nesmí slevit ze svého misijního poslání a naopak vyvinout maximální úsilí, aby Kristovo evangelium bylo hlášáno v každé době, na každém místě a v každé kultuře.

Musí být jasně řečeno, že cesta spásy pro ty, kteří Krista neznají, není cestou mimo Krista a Církev. Kristus nabízí spásu prostřednictvím svého mystického Těla - Církve. Proto cesta spásy, kterou formuloval už ve 3. století sv. Cyprián, náleží ke křesťanské tradici a stala se pro katolíky závaznou - dekretem IV. Laretánského koncilu, bulou ‚Unam sanctam‘ Bonifáce VIII. a dekretem Florentského koncilu. To znamená, že ti, kterým není známo, že Církev pochází od Boha skrze Ježíše Krista, mají povinnost, chtějí-li být spaseni, do ní vstoupit a setrvat v ní až do smrti. Ti však, k nimž Kristovo evangelium nepřišlo, mohou být spaseni silou Boží milosti jakožto důsledku

Kristovy vykupitelské oběti na kříži bez vnější příslušnosti k Církvi, ale nikdy ne bez vztahu k ní. Spásu přinášející milost, aby mohla skutečně působit, vyžaduje věrné spolupůsobení, jisté ‚ano‘ k nabídce Božího daru. Tato věrnost je alespoň skrytě zaměřena ke Kristu a Církvi. Proto lze uvedený výrok interpretovat také tak, že bez Církve není spásy. Příslušnost k Církvi, alespoň skrytá a tajemná, je bytostnou podmínkou spásy.

Proto neztrácí na aktuálnosti misijní činnost Církve. Naopak, dnes je možná potřebnější než

dříve. I ten, kdo Krista bez vlastní viny nezná, a přece bude spasen, i přesto bez Něho zůstává ve stavu tmy a duchovního hladu, často s negativními důsledky v kulturní a morální oblasti. Misijní činnost Církve mu tak může zprostředkovat podmínky k plnému rozvinutí spásné milosti Kristovy ve všech oblastech.“

Tolik slova Sv. Otce. Zbývá jen otázka, proč je právě tato pravda v důsledku falešně chápaného dialogu odsouvána bokem nebo zcela zamlčována?

překlad -rm-

Milé sestry a milí bratři, přátelé,

často mi připadá, že my, křesťané, jsme lidé s dobrými zásadami a předsevzetími, ale s malou schopností tyto zásady prosadit do praxe společnosti. Jako jednotlivci se s větším či menším úspěchem snažíme, ale spojit se a prosadit dobrou myšlenku a uskutečnit ji, to je nad naše síly. Okamžitě se objeví dost těch, kteří nás začnou přesvědčovat proč to nejde a navíc podezřívát ze špatných postranních úmyslů. A začnou to dělat i na stránkách křesťanských novin a v křesťanském vysílání.

Nic proti tomu, máme svobodu k vyjádření vlastního názoru a to je dobře. Jenže často se stává, že na těchž stránkách a v tomtéž vysílání se už nenajde místo k obraně napadených myšlenek, anebo se ani nenajde nikdo, kdo by je dostatečně obhájil. Je to naše neschopnost, neochota angažovat se, pálit si prsty pro dobrou věc, či vůbec malá odvaha nést svou kůži na trh, aby si ostatní o nás třeba nemysleli něco nevhodného? Výsledkem potom je, že my,

křesťané, zůstáváme ve společnosti opět lidmi druhé kategorie. Bohužel tentokrát už ne pro nepřízeň mocných, ale pro vlastní neschopnost spojit se a prosadit se v dobré věci.

Jednou z ilustrací tohoto mého tvrzení, bohužel nikoliv jedinou, je celý osud propagace a prosazování Mendlovy zdravotní pojišťovny. Od článků v Lidových novinách a jiných periodikách, podezřívající biskupy a kněze ze zneužívání své duchovní činnosti a pravomoci ke špatně prováděné obchodně-propagační kampani jedné firmy, přes křesťanské vysílání 27.5.1995, kde byly podány informace o této pojišťovně způsobem poškozujícím její jméno a zpochybňujícím její činnost a navíc informace nepravdivé, které zmátly řadu lidí, až po článek v posledních, srpnových Perspektivách, příloze Katolického týdeníku, který na jedné straně zkreslujícím způsobem zlehčuje uskutečňování dobrých zásad Mendlovou zdravotní pojišťovnou a na druhé straně svou skepsí bere odvahu těm, kteří by se

přece jen chtěli rozhodnout ji podpořit a nakonec přímo vyzývá k jejímu bojkotu. A přitom se navíc tváří starostlivě o věrohodnost Biskupské konference.

A přece jde o věc velice prostou. Totiž o možnost ovlivnit, že s mými penězi nebude nakládáno proti mému svědomí. Jestli se shodneme na tom, že potrat je nemorální, pak se snažme ho nepodporovat. Snažme se dát dohromady ty, kteří potrat - ať už ve formě zákroků či abortivní antikoncepce - svobodně vyloučí ze svého života jako nepřijatelný způsob jednání a vytvoříme z nich zdravotní pojišťovnu. Pak je pochopitelné, že taková pojišťovna nebude muset hradit i věci, na které mají pojištěnci ze zákona nárok, natož aby je hradila jako nadstandart, protože je pojištěnci nebudou vyžadovat. Připouštím, že se mohou vyskytnout případy, kdy je těhotenstvím vážně ohrožen život pacientky a je těžké po ní požadovat hrdinství nasazení vlastního života ve prospěch nenarozeného dítěte. Ale takové případy jsou velmi řídké, takže pojištěnci mohou mít jistotu, že až na tyto dramatické a vzácné výjimky potraty podporovat nebudou.

A když navíc víte, že takovou pojišťovnu vedou poctiví křesťané, kteří vědí, že spravují svěřené jmění a chtějí s ním proto nakládat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, a proto převzali v zahraničí osvědčenou koncepci zdravotních pojišťoven, pak není o čem mluvit.

Jen to chce překonat pohodlí a strach, že podstupují riziko, když vstupují do něčeho, co ještě není plně zajištěné a zavedené a přihlásit se. Budoucí existence Mendlovy zdravotní pojišťovny zatím opravdu naplno zajištěna není, protože ještě chybí dosti velký počet do padesáti tisíc pojištěnců, které musejí získat pojišťovny, chtějí-li existovat i po květnu 1996. V případě jejich zániku je však zákonem zaručeno, že jejich klienty přebírá Všeobecná zdravotní pojišťovna.

Záleží tedy i na Vás, jestli budete mít odvalu a pomůžete prosadit dobrou věc. Je ovšem třeba jednat rychle, moc času nezbyvá.

*V Plzni dne 30. srpna 1995
František Radkovský
biskup plzeňský*

**MENDLOVA
ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA**

Tř. legionářů 9, 586 01 Jihlava, tel. 066/525 kl. 309, 313, 314

Opět v chrámě nalezen

V naší době jaksi nepříznivé víře v divy, může se následující událost zdát těžko pochopitelná. A přece je pravdivá. Byla růžencová slavnost 1945. V malém kostele v Husumu jsem byl svědkem dojemného setkání vracejícího se vojáka s rodiči. Příštího dne jsem rodinu blíže poznal a otec mi vyprávěl, ještě pod dojmem podivuhodného řízení Prozřetelnosti, co se událo před shledáním.

“Klaus, náš nejstarší, se stal krátce před ukončením války vojákem a byl nasazen na východní frontu. Byl těžce raněn a po mnohém transportování sem a tam ho dovezli do nemocnice v Greiz v Turingen. Dověděli jsme se o tom teprve, když Greiz byl obsazen nejprve Američany a potom Rusy, a nebylo už žádné spojení. My sami jsme přišli s velkým táborem uprchlíků přes Meklenbursko do Šlesvig-Holštýnska a našli jsme v Husumu ubytování. Náš chlapec zůstal nezvěstný. Uzdravil se mezitím? Přišel snad do Ruska? Obrátili jsme se na Červený kříž, odeslali jsme zelenou hledací kartičku - bez výsledku.

Tak přešlo léto ve smutných starostech. Začali jsme se modlit. Má paní se především obrátila k Duchu Svatému, aby řídil kroky našeho chlapce, já se modlil denně večer cestou ze služby desetkrát Zdrávas s růžencovým rozjímáním: Kterého jsi, Panno, v chrámě našla. Také na tento úmysl jsme obětovali pravidelně nedělní večerní mši svatou. A právě včera při této večerní mši svaté se mi zdál nápadný voják, který šel ke

mřížce. Připomínal mi velice našeho chlapce. Když šel zpátky, poznal jsem, že je to opravdu on!

Vyskočil jsem a vedl ho do naší lavice k matce. Nestyděl jsem se plakat.

Později nám Klaus všechno vyprávěl. Byl propuštěn z lazaretu, ale nevěděl, kam by se měl obrátit, aby zjistil pobyt zmizelých rodičů. Všechna jeho námaha byla bezvýsledná. Až

před nedávnem, v den matčiných narozenin klečel před jedním Mariánským oltářem v kostele, a tu ho napadlo, aby napsal jedné rodině, s níž jsme se znali. Tato rodina věděla o našem pobytu v Husumu, a když Klaus

po dlouhé jízdě zaklepal na dveře husumské fary, aby tam zjistil bydliště rodičů, dozvěděl se, že jsou právě vedle v kostele.

A tak naše modlitba byla podivuhodně vyslyšena. Doslovně jsme našli syna „opět v chrámě“, a to vše o růžencové slavnosti během večerní mše svaté, která za něj byla tak často obětována.

*Dr. Jan Hassmann
Posel z Fatimy 12/65
Překlad: D. Kovaříková*

8. prosince na slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie začalo své pravidelné vysílání Rádio Proglas. Navštívili jsme studio na Barvičově ulici 85 v Brně a požádali jsme jeho ředitele, P. Ing. Martina Holíka, o rozhovor.

Otče Martine, jste ředitelem rádia Proglas, a proto bych Vám chtěl položit několik otázek, které by určité také zajímaly naše čtenáře. První věc, která by mnohé zajímala je, jak vůbec vznikla myšlenka založení rádia Proglas, proč právě Proglas a co znamená slovo Proglas?

Myšlenka nevznikla, myšlenka byla a žila, my jsme ji jenom převzali. Ještě před pádem železné opony jsme věděli, že ve světě existují vysílače televizní i rozhlasové, které jsou křesťansky orientované, takže vlastně nebyla žádná diskuse o tom, jestli ano nebo ne, ale v podstatě jenom jak a kdy. No a proč Proglas? My máme takovou vzácnou skutečnost, že svatí Cyril a Metoděj přišli se slovem Božím, přišli s knihami, aby našemu národu přinesli radostnou zvěst o spasení a tak nějak si myslíme, že jejich práce vlastně neskončila, že je třeba v ní dále pokračovat a že rádio je takové nádherné médium, kterým se dá znova novým způsobem, novou kvalitou, velkým rozsahem přinášet slovo Boží. Takže když sv. Konstantin nazval svůj předzpěv, kterým chtěl říct, co vlastně chce hlásat, Proglasem, stejně tak i my jsme nazvali to, co chceme dělat, Proglasem. A Proglas je předzpěv, úvod ke čtyřem evangeliím právě v překladu do staroslověnštiny, což je myslím čtvrtý překlad světa.

Pak bychom se rádi dozvěděli, jaký máte cíl a na co se chcete zaměřit?

Cíl máme jako každé jiné soukromé rádio. Člověka obohatit, povzbudit, nechat ho odpočinout, oddechnout a poučit. Každé rádio má zhruba takovýto cíl, i když některá jaksí od toho ustupují a potom jim už zůstává opravdu jen ta zábava. My by-

chom chtěli přece jenom něco přinášet - v tomto smyslu bychom se chtěli podobat stanici „Vltava“, chtěli bychom být aktuální tak jak je tomu na stanici „Radiožurnál“ a chtěli bychom být nablízku posluchačům z regionu, což provádí regionální vysílání stanice „Praha“. Ani jedné nebudeme sahat po pás, poněvadž jsou to veřejnoprávní média s pevným zázemím a my jsme pořád jen malinké soukromé rádičko. Ale co bychom chtěli dokázat je to, abychom toto všechno zakomponovali do křesťanského způsobu života. Lidé se smějí, když říkám, že každé rádio má nějakou novinku: jedno, že má tři hovory naráz, jedno zase spolupracuje s nějakým časopisem a výsledky této spolupráce se objevují tam a tam, jiné má zase všelijaké akce. My také máme jednu novinku: budeme normální. Normální je to, co je křesťanské, že? To znamená, že člověk si je vědom svého Stvořitele a obrací se k Němu zcela přirozeně. Potom tady nemusí být část „svatého“ vysílání a část „pohanského“ vysílání nebo „obyčejného“, ale tak, jako jsou schopni věřící lidé svůj život protkat modlitbou, mší svatou, střelnými modlitbami, usilovnou prací i vzděláváním, stejně i my to chceme dokázat v rozhlase.

Před chvílí jste podotkl, že chcete také učit. Co evangelizace, Nová evangelizace? Zapojíte se k této výzvě Svatého Otce?

To není tak jednoduché. Co to je Nová evangelizace? Začínat něco nově? Nebo oži-

vovat to staré? Jan Zahradníček píše ve své básni Svatý Václave, aby se Evropa vrátila ke své první lásce holdujíc Beránkovi. U nás je pořád ještě hodně lidí, kteří řeknou a ve statistice se přihlásí, že jsou věřící, ale fakticky už s tím nemají nic společného. Takže jde o obojí, jednak probouzet to, co usnulo a jednak začínat to nové. A víme, že dneska je mnoho mladých lidí, kteří jsou pro nás příkladem. Tady v našem rádiu máme tři, kteří byli pokřtěni před dvěma, třemi lety. Nově uvěřili staré pravdě: Ježíš Kristus je Boží Syn. Takže nová evangelizace určitě ano, ale způsobem nevtíravým, laskavým, jakoby mimochodem, ale přece a zcela důsledně.

Žádná otázka, jestli to vůbec má smysl, nás nenapadá, když vidíme, jak úžasné působení to má. Třeba teď mi polský páter říkal, že u nich těch 35 rádií, která pracují ve dvou sítích; diecézní a Radio Maryja, skutečně silně působí. Mají tam za rok nejméně sto jasných obrácení pod vlivem poslouchání rádia. A už vůbec se nedá vyčíslit, kolik je těch zachráněných lidí, kteří třeba v noční lince naděje poslouchají dialog psychologa nebo kněze nebo lékaře s někým, kdo je na dně, a tomu posloucháči, který by si nikdy netroufl zavolat, to pomáhá také. A je jich skutečně mnoho.

Máte nějaké kontakty, zkušenosti, ze kterých můžete čerpat inspiraci pro Vaši práci, dejme tomu spolupracujete s nějakými jinými médii?

Mohli bychom to rozdělit na spolupráci s těmi, kteří touto myšlenkou žijí stále, a těmi, kteří se zapojují jen občas. Nemusí to být jen pracovníci médií, mohou to být lidé, kteří chtějí něco sdělit. Jsou to spisovatelé, básníci, hudebníci... Dostáváme také stovky dopisů s nápady, kde lidé píší: „...ale rozhodně bych chtěl

a prosil, aby tam bylo...“ to a ono. Samozřejmě také jsme zcestovali poměrně dost světa a viděli jsme rádia v Belgii, ve Francii, v Itálii, takže obrázek o tom, jak to funguje, máme.

Jak bude konkrétně vypadat Vaše vysílání, co tam bude, o čem budete mluvit nebo kdo tam bude mluvit a podobně?„

Podle licence jsme si slíbili, že začneme vysílat 18 hodin denně a z toho bude nejmé-

Foto: archiv

ně 10% mluveného slova. Připravujeme 6 hodin hutného programu a těch 12 hodin zbývá jednak na reprízy, na převzaté vysílání z rádia Vatikán, TWR, a jednak hrajeme hudbu, dobrou hudbu, kterou ale opravdu jen hrajeme, poněvadž při našich začátcích si na víc netroufáme. Postupně budeme rozšiřovat ten hutný program na úkor vyplňujícího tak, abychom se dostali v dalším roce na 20 hodin vysílání a na 25% mluveného slova. Z toho mluveného mohu uvést, že tam jistě bude čtení na pokračování, úvahy, komentáře, zpravodajství, recenze, modlitba, mše svatá. Co se týká muziky, chceme klást důraz na vážnou hudbu, ale neuzavíráme se ani před hudbou populární, dobrou, přijatelnou, slušnou, kde se ale vyhýbáme extrémům jako

tvrdý rock, metal nebo new age. Katolicita znamená všeobecnost a všechno, co není proti Bohu, je dobré.

Vzpomněl jste mši svatou, měl bych takový dotaz: Bude v rádiu Proglas také modlitba, živá modlitba, aktuální, kterou se budou modlit i posluchači spolu s rádiem současně třeba pomocí telefonu, jak je tomu v Radiu Maryja?

Budeme to zkoušet, ale nejsme si jistí, jak to u nás bude fungovat. Posluchači směrem na východ si přejí, co nejvíce, řekněme zbožných pořadů, směrem na západ spíše chtějí, aby to bylo inteligentní a na úrovni. Takže posluchači na východ se chtějí modlit všechno, co se jen modlit dá, růženec atd. a to živě, posluchači více na západ spíše chtějí, aby třeba ranní chvály byly proložené zpěvy, aby to bylo i umělecké dílo zároveň.

A bude to ze záznamu nebo naživo?

Něco naživo, něco ze záznamu. Jestliže byste se přišli pomodlit ranní chvály nebo hodinku během dne, tak to bychom mohli odvysílat přímo, potom bychom přepnuli na jiné vysílání a vy byste se do záznamu pomodlili Anděl Páně a Nešpory, případně růženec. Je to otázka toho, kdo bude ochoten chodit se sem modlit.

A poslední otázka, kterou Vám chci položit, je dnes neodmyslitelná od jakéhokoli podnikání. Jak vypadá Vaše financování? Máte dluhy? Díváte se do budoucnosti optimisticky?

Pro Vaši představu: pořízení takové rádio stojí asi 5 mil., když by mělo být dobré, stálo

by asi 7 mil. a roční provoz se pohybuje u těch větších rádií, které hodně inzerují kolem 10-ti možná i 15-ti mil. My se chceme vejít do nějakých 3 mil. a myslím, že se nám to i podaří. Na pořízení jsme dostali dary od věřících lidí z Rakouska, z Německa a z USA, také od našich lidí a od našich biskupství, zejména moravských. Něco také máme vypůjčeno. Věříme, že to budeme moci brzo vrátit pomocí dalších příspěvků našich posluchačů, kteří už mohou naši stanici poslouchat, a které zveme do Kubu přátel. Klub přátel je společnost lidí, kterým záleží na existenci a životě takového rádia, kteří ho podporují jak slovem, tak skutkem, tzn. jak modlitbou, tak třeba finančně. Budou mít pak také možnost nákupu našich produktů (kazety, knížky) se slevou a budou dostávat, jestli se nám to všechno podaří, bulletin s programem a informacemi o působení našeho rádia a klubu přátel.

No, a na závěr bych chtěl říct, že naše rádio není, jakby se dnes čekalo, prostředek, který vyrábí profesionální programy, ale chtělo by být prostorem pro setkávání všech lidí dobré vůle, kteří sami něco umí říct a chtějí to říct. My chceme vytvořit prostor, ale posluchači ať určí tvář rádia. Co tam bude, bude záležet na iniciativě posluchačů. V posledních letech se totiž z rádia stává prostřednictvím telefonátu, dopisů a návštěv obousměrný prostředek lidské komunikace a to je krásné.

Děkujeme za rozhovor a jménem našich čtenářů přejeme Vám, aby toto dílo rostlo a rozvíjelo se k dobru všech. Ať Vás chrání přímluva Neposkvrněné!

redakce

Křesťanská rozhlasová stanice 90,6 MHz

Barvičova 85, 602 00 Brno

Tel.: 05/4321 7243, 4321 7241

Fax: 05/4321 7245

Zápas člověka s Bohem

Zachvěl se obr ve svých útrobach. Zhluboka vydechl a vyrazil dech v čmudících oblacích. Páky se daly do pohybu, obr do běhu poprvé ve svém životě. Ruce a bílé šátky vlají na nábřeží Southamptonu, přejíce šťastnou plavbu. Ruce a bílé šátky vlají na palubách obra, volající: „S Bohem a na shledanou!“

„Plnou parou vpřed!“ velí kapitán. Šrouby rozřezávají vodu a příd třístí oceán silou 50.000 koní.

Loďní kapela hraje popěvky z operety Dolarová princezna a královně se rozcházejí do salónů, na tenisová hřiště, do zahradní verandy plničky nejnádhernějšího stromoví a květů. Páni zapadají do hlubokých křesel kuřáckých salónů, zapalují si Havana a plníce číše šampaňským. A zastesko-li by se ti po lázních elektrických či tureckých, po koncertních síních a čítárnách, po velkém bazénu i po jízdě na velbloudech, to všechno najdeš na tom loďním obru o devíti poschodích nad hladinou. A kdybys z jiné lodi za noci zamířil zraky své k tomuto obru 270 m dlouhém a 30 m širokém, osvětleném tisíci žárovek, vzdychl bys a řekl, že je to pohádka, o které člověk dosud ani nesnil.

Co jen hlavy nejzdatnějších anglických inženýrů mohly vymyslet dokonalého v technice a nádheře zároveň, to provedly ruce dělníků. Triumf loďního stavitelství, triumf vědy technické, první nejdokonalejší a nepřemožitelná loď světa. Triumf lidského ducha nad silami přírodními. Však také dali tomu obru název Titanů, známých z řecké mythologie, Titanů, kteří se dali v boj s olympskými bohy. Tak bezpečně a tak rychle neplul člověk z Evropy do Ameriky jako ti, co se rozešli po salónech, restauracích, koncertních síních a kuřárnách Titaniku.

Na přídi lodi stojí osamělý muž, velkoobchodník Arnhold. Rád by v novém světě na-

vázal obchodní styky. Poutá ho hra přídi lodi s vlnami, naklání se přes zábradlí. Těsně pod ponorem padl jeho zrak na jakýsi nápis. Stríkající vlny činí písmo nečitelným. Je příliš drobné. To nemůže být jméno lodi, jsou to čtyři slova. Druhé slovo z nich je „God“, t.j. Bůh. Jistě správné slovo, ale před ním je napsáno ještě jiné - už je přečetl - zní: „No God“ (t.j. Ne Bůh). A poslední dvě slova zní: „No Pope“ (t.j. Ne papež). Tedy „Ani Bůh, ani papež.“ Sám byl katolíkem jen matrikovým a třebaš u něho rozhodoval obchod a ne Bůh, přece ta slova ho vzrušila. Vždyť anglická loďní společnost musela počítat i s pasažéry katolickými. Není snad na druhé straně také něco namalováno? - Opravdu, stálo tam: „Ani země, ani nebe nemají moci mne potopit!“ To je rouhání, to je vyzývání Boha. Ty dva nápisy mu zkazily celou radost z plavby.

Rekordní rychlost Titaniku zdála se potvrdit pravdivost nápisu obojího. Už ani ne 24 hodin a Titanik vepluje do přístavu newyorského. Ředitel plavby Ismay mnul si ruce. Ještě 24 hodin a „Modrá stuha“ vyznamenání pro nejrychlejší loď je získána. Poslední noc musí být využita plně.

„Plnou parou vpřed!“ - dal opět rozkaz kapitán. A na jídelní lístek toho večera dal pokrm, jakých neposkytla dosud žádná loď. Šampaňské teklo, hudba hrála píseň k tomuto vítězství.

„Naše je vítězství, naše je síla a pošle-li rozhněvaný Bůh blesky, mlhu, led, zimu, horko, my se nebojíme. Naše je moře, my jsme pány. Kde je nějaký Bůh, jenž by nám cestu uzavřel? Kde je nějaká moc, která by nám bránila ve vítězství? Naše síla nám dopomůže k vítězství. Plnou parou vpřed!“

Hudba hrála, sirény loďní houkaly v noční mlze, jakoby varovaly blížící se lodi. „Místo, dělejte, místo pro Titana na jeho vítězném běhu!“

Najednou náraz, až se loď zachvěla.

„To jen stroje,“ vysvětlují si cestující, zatímco telegrafista Philips aparátem volá po hladině oceánu „S.O.S.“, t.j. Spaste naše životy.

Je 11 hodin 35 minut v noci ze dne 14. na 15. dubna roku 1912.

Stewardi obcházejí kajuty, volajíce ty, kteří už spali. Záchranné čluny jsou spuštěny. Vše se žene do nich. Lodní důstojníci s revoly v rukou udržují pořádek. Muži, kteří chtějí vniknout do člunu mezi ženami, jsou zastřeleni. Miliardář Astor dovedl svou nemocnou ženu do člunu a ptá se důstojníka, zda smí u ní zůstat. Nesměl. 675 osob - slovy šest set sedmdesát pět - nasedalo do člunů, zatímco telegrafista Philips aparátem volá o pomoc.

Ve 12 hodin 27 minut stroj vypověděl. Na lodi zůstalo ještě 1.600 osob, většinou mužů a něco žen, které se nechtěly odloučit od svých mužů. Mnohonásobný americký milionář Usidor Struss drží se v náruči se svou ženou ve chvíli blížící se smrti a dává jí políbení na rozloučenou. Miliardář Astor se vrací na palubu. Tisíc šest set lidí klesá na kolena na zádi lodi, zatímco před lodí je již pod vodou. Kleká a modlí se: „Otče náš...“ I ti se modlí, jejichž ústa již po léta neznala této modlitby. Katolíci klekají kolem misionáře, který jim dává rozhřešení a papežské pozhánání. Snad ještě zavčas přijede jiná loď je zachránit.

Hudba ustává ve veselých melodiích a začíná hrát chorál: „Blíž k Tobě Bože můj...“ Ve dvě hodiny dvacet minut se Titanic postavil kolmo k hladině. Zád jeho je 50 m nad hladinou. Na palubě se vše kácí. Pět minut tak kolmo stál a za dalších pět minut zmizel se vším živým v oceánu, padaje do hloubky 3000 m. Výkřik z 1595 hrdel, rozrývající srdce a ledví, přehlušil hukot vody jen na okamžik, a pak bylo ticho. Jen ohromný vír ukazoval sedmi stům pěti zachráněným místo, kde zmizel tento triumf lidského ducha.

Kupec Arnhold byl komandován k veslům do prvního záchranného člunu a viděl, že ohromný ledovec, který učinil konec Titaniku,

vrazil do jeho přídě a rozdrtil loď v místě nápisu: „Ani Bůh, ani papež“.

Dostal se později k audienci u svatého Otce v Římě a podal mu osobně zprávu. Jest také zachován list lodního úředníka, píšícího rodičům do Dublinu: „... jsem přesvědčen, že tento parník Ameriku nestihne, pro hrozná rouhání, napsaná dělníky na jeho trupu.“

M.S., Brno 1972

(Upraveno dle: *Des papstes Name und Bild. Stadt Gottes* 1912)

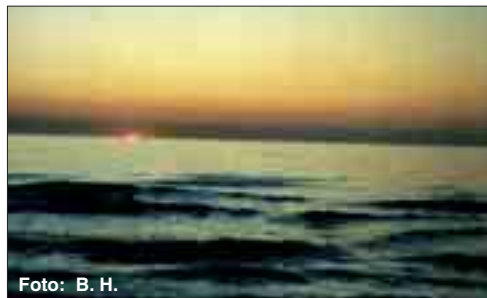

Foto: B. H.

Zmizel plovoucí palác. Zmizela pohádka dubnové noci. Jasně hvězdy shlížejí dolů, jakoby si vykládaly, kde zmizela ta lidská hračka.

Zápas člověka s Bohem. Šílenství!

Či pustil by ses s holýma rukama v zápas s parostrojem rychlíku, uhánějícího 100 km za hodinu?

Či lavinu bys chtěl zadržet svojí hrudí?

Či odvážil by ses na kostelní věž svést elektrickou jiskru černých mraků na hrot svého malíčku?

Ano, můžeš se postavit proti rychlíku, můžeš nastavit prst lavině, můžeš vystoupit za bouře na baň kostelní věže. Ale, z tisíce hrdel ozve se za tebou: „Šílenče!“

Quem deus perdere vult, dementat prius - věděli už pohanští Římané: „Koho Bůh chce zničit, zbaví ho rozumem!“

Vyvolený národ věděl ze svých knih, jak skončil zápas andělů s Božím majestátem, národ tento četl v knihách Mojžíšových, jak Faraó skončil v zápase s Hospodinem.

M.S. Brno

Sv. Pavol Miki a spoločníci, japonskí mučeníci

Do Japonska uviedol evanjelium roku 1549 veľký misionár z jezuitskej rehole sv. František Xaverský. Jeho reholní spolubratia úspešne pokračovali v misionárskej práci, takže roku 1587 bolo v Japonsku už vyše 200 tisíc katolíkov. Ich hlavným strediskom bolo mesto Nagasaki.

Až do roku 1592 pôsobili v Japonsku iba misionári z jezuitskej rehole. Ich práca sa neobišla bez ťažkostí. Okrem námahy spojenej s ďalekou cestou, nezvyčajnou rečou a veľmi odlišnou kultúrou narážali aj na nepochopenie a nepriateľstvo, ktoré malo rozličné príčiny. Tak budhistickí kňazi - bonzovia žiarlili na úspešných kresťanských misionárov a vyhrážali sa pomstou domácich božstiev. Miestni feudálni páni sa zas obávali, že stykom a obchodom so zahraničím poklesne ich moc. Ba niektorí aj upodozrievali Španielsko a Portugalsko, že majú v Japonsku kolonialistické záujmy a katolícki misionári pôsobia ako ich agenti. Do situácie zasahovali i holandskí kalvíni, ktorí sa rozličnými intrigami usilovali rozduchať v Japonsku protikatolícku náladu.

Hlavní vladári, šoguni, boli sprvoti priaznivo naklonení kresťanstvu, najmä keď videli, že jezuitskí misionári rešpektujú japonskú kultúrnu tradíciu a pomáhajú ju rozvíjať. Ale odrazu roku 1587 šogun Tojotomi Hidejoši, nazývaný aj Raikosama, zmenil svoj postoj, zakázal šíriť kresťanstvo a vypovedal z krajiny všetkých misionárov. Spočiatku však nenaliehal na dôsledné plnenie tohoto rozhodnutia. Preto iba časť jezuitských misionárov odišla, ostatní pokračovali ticho a nenápadne v misionárskej práci.

Roku 1593 prišli do Japonska z Filipín niektorí františkánski misionári. Boli veľmi horliví a a obetaví, ale azda trochu neprezeraví. Kázali verejne a vystupovali veľmi nápadne. V iných okolnostiach mohla byť takáto metóda veľmi dobrá, ale na nepriateľského šoguna a jeho radcov pôsobila provokatívne. Keď sa k tomu pridali ešte neúspechy v kórejskej vojne a zvýšenie napätia medzi Japonskom a Španielskom na jeseň 1596, šogun Hidejoši začal otvorené prenasledovanie kresťanov.

9. decembra toho istého roku uväznili v meste Osake šesť františkánov a troch jezuitov. V meste Meaku k nim pripojili 31. decembra pätnásť horlivých japonských veriacich. Tam sa začalo aj ich mučenie: všetkým odrezali ľavé ucho a potom ich na vozoch prevážali medzi zástupmi ľudí. Kresťanov to malo zastrašiť, kým nepriateľia zas mali možnosť vyvrátiť sa na bezbranných obetiach. Súčasný kronikár však poznamenáva, že medzi zástupom bolo veľa kresťanov, ktorých pohľad na statočných mučeníkov upevnil vo viere.

Z mesta Meaka viedli 24 zajatcov do Nagasaki, kde mali byť popravení. Dvaja milosrdní a odvážni veriaci sa im rozličnou pomocou usilovali uľahčiť poslednú cestu. Strážcom sa to nepáčilo, oboch chytili a pripojili k ostatným väzňom. Takto ich priviedli do Nagasaki dvadsiatich šiestich. Pre úplnosť tu uvádzame ich mená.

Šiesti františkáni boli: Peter Baptista, Martin d'Aguires, František Blanco, Filip Las Casas, František de San Miguel, Gonzales García. Štyria pochádzali zo Španielska, Filip Las Casas z Mexika

a Gonzales García z východoindického ostrova Bazain.

Traja jezuiti: Pavol Miki, Ján Soan de Gotó a Jakub Kisai pochádzali z Japonska. Pavol Miki bol nielen prvým japonským jezuitom (vstúpil do reholi roku 1586), ale aj vôbec prvým rehoľníkom tejto krajiny. Jeho dvaja spoločníci neboli pred uväznením priamo rehoľníci, ale iba blízki jezuitskí spolupracovníci. Chceli však vstúpiť do rehole a pred smrťou zložili rehoľné sľuby.

Sedemnásti laickí veriaci boli tiež všetci Japonci a patrili do tretieho rádu sv. Františka Asiského. Boli to: Kosimo Takeja, Michal Kozaki a jeho syn Tomáš, Pavol Ibarki, katechéta Lev Karasumo, jedenásťročný chlapec Ľudovít a trinásťročný Anton, Matej, Bonaventúra, lekár Joachim Sakkakibara, lekár František z Miaka, Tomáš Idauki, Ján Konoja, Gabriel de Duisko, katechéta Pavol Suzuki, František Fahelante a Peter Sukagiho.

5. februára 1597 ich všetkých vyviedli na vršok, ktorý sa teraz volá „Svätý vršok“, a tam ich pripútali na kríž. Všetci si počínali statočne, modlili sa, spievali a povzbudzovali kresťanov k vytrvanlivosti. Zvlášť hrdinsky si počínal jezuita Pavol Miki.. Keď visel na kríži, silným hlasom sa obrátil na zástup, ktorý bol okolo: „ rozsudku sa hovorí, že odsúdenci prišli do Japonska z Filipín. Ale ja som neprišiel z inej krajiny, veď som pravý Japonec. Jediný dôvod, prečo ma idú zabiť, je, že som vyučoval Kristovu náuku. Ďakujem Bohu, že za toto zomieram...Chcem vám všetkým ešte raz povedať: Proste Krista, aby vám pomohol byť šťastnými. Ja poslúcham Krista. Podľa jeho príkladu odpúšťam prenasledovateľom...Prosím Boha, aby sa nad všetkými zmiloval, a dúfam, že moja krv sprýchne na mojich spolurodákov ako úrodný dážď.“

Všetkých popravili typickým japonským spôsobom: každému prebodli hrudník

dvoma kopijami, a to krížom z jednej i z druhej strany.

Áké boli osudy kresťanov po smrti naga-sackých mučeníkov?

Nasledujúceho roku (1598) šogun Hidejoši padol v kórejskej vojne. Pre kresťanov nastalo kratšie obdobie slobody. Do Japonska prišli noví misionári: jezuiti, františkáni, dominikáni, augustiniáni. Ich práca prinášala pekné výsledky. Roku 1614 bolo v Japonsku už 300 tisíc kresťanov. Ale v tom istom roku šogun Jejasu (Tajfusama) začal novú kampaň proti kresťanom. Najprv vypovedal misionárov a od roku 1617 rozpuťal krvavé prenasledovanie, ktoré za 15 rokov prakticky zničilo cirkev v Japonsku. Odvtedy bolo Japonsko uzavreté kresťanstvu až do roku 1850, keď tam mohli znovu prísť noví misionári. Veľmi ich prekvapilo, keď v okolí Nagasaki natrafili na väčšie skupiny veriacich, ktorí zdedili kresťanskú vieru od niekoľkých generácií svojich predkov. Je to jedinečný prípad v cirkevných dejinách, keď sa kresťanská viera udržala vyše 200 rokov v nepriateľskom prostredí bez kňazov a bez spojenia a ostatnou Cirkvou.

Dnes má Cirkev v Japonsku slobodu a pomerne veľký vplyv na súčasnú japonskú kultúru. Mnohí vzdelanci, najmä mladí, sympatizujú s katolíckou Cirkvou a často sa zúčastňujú na jej obradoch. No väčšinou sa neodvážia naplno prijať kresťanstvo. 380 tisíc katolíkov (podľa údajov z r. 1977) predstavuje iba asi tretinu jedného percenta všetkého obyvateľstva.

Je však potešiteľné, že Japonsko má dosť kňazských a rehoľných povolání. I všetci biskupi v troch arcibiskupstvách a trinástich biskupstvách sú Japonci. Sú to dôležité predpoklady k tomu, aby Cirkev mohla priniesť dobrú úrodu na pôde zrosenej krvou mučeníkov.

Rajmund Ondruš S. I.

Pro děti

Modlitba

Štěpán měl pouze jeden veliký sen: kolo. Skvěle vybavené žluté kolo, které viděl jednou ve městě za výlohou. Vůbec

Foto: -jg-

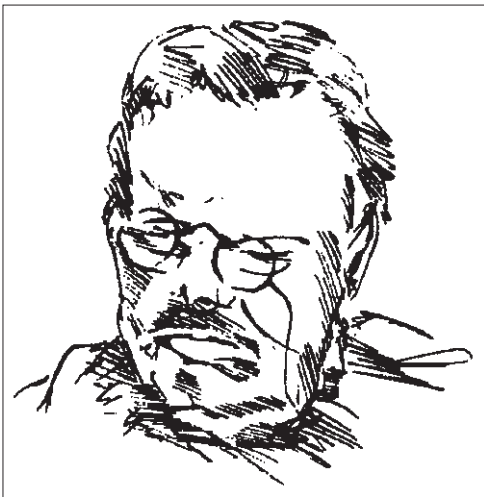
na ně nemohl zapomenout. Viděl ho všude: ve svých snech, v mléku, které měl pít, na obrázku, který visel ve třídě, ve své učebnici, v hračkách, v písku... Ale máma Štěpána měla ještě mnoho vydání a nezaplacené účty stále rostly každým dnem. Nemohla si dovolit koupit svému dítěti drahé kolo, které bylo předmětem největších tužeb malého Štěpánka. Také Štěpán byl chápavý a uvědomoval si pro-

blémy mámy a proto prosil o takový dárek samotného Pána Boha, aby mu ho přinesl na vánoce. Každý den připojil k svým modlitbám jednu větu: „Prosím tě, nezapomeň Pane Bože na vánoce a na žluté kolo pro mě. Amen“. Máma každý den naslouchala modlitbě Štěpána a smutně krčila rameny. Bála se, že vánoce budou pro něho v tomto roce velice smutné. Věděla, že kolo nebude a že bude proto velmi zklamán. Nastaly vánoce, Štědrý den. A jak bylo možné předvídat, Štěpán neobdržel žádné kolo. Večer klekl u své postýlky, aby se jako vždy pomodlil před spaním. „Štěpánku - oslovila ho jak nejslaději může maminka - vím, že jsi smutný, protože jsi dnes neobdržel vysněné kolo, přes to všechno doufám, že se nebudeš hněvat na Pána Boha za to, že ti neodpověděl na tvé modlitby.“ Štěpán se podíval na maminku a řekl: „Pochopitelně, že ne, maminko, přece jsem uslyšel odpověď na mé modlitby. Řekl mi: Ne.“

Bruno Ferrero

Foto: -jg-

Gilbert Keith Chesterton

Krátce po ukončení I. světové války, ve které ztratil svého milovaného bratra Cecila, Gilbert Keith Chesterton, spolu se ženou, navštívil Itálii a Palestinu. Byla to

velmi potřebná změna pro Gilberta a Frances. Chesterton byl uznávaným spisovatelem v Londýně - v brzké době se měl stát ještě slavnějším - vtipným fejetonistou a redaktorem. Cesta do Jeruzaléma rozhodla o jeho obrácení ke katolictví. Anglikánská církev za hranicemi Anglie skoro vůbec nebyla známa. Katolická církev - uctívaná nebo nenáviděná - byla všude. GKC, jak říkali Chestertonovi, byl už autorem skvělé knížky - pod titulem Orthodoxy (Ortodoxe), skrze kterou se přiblížil k bráně církve. Knížka byla arcidílem. Ukázal v ní svoji víru v autoritu církve, kněžství a svátosti. Kromě toho Chesterton psal: „Stále jsem byl tisíc mil od toho, abych se stal katolíkem“. Věděl pouze, že není protestantem. Ale po návštěvě Jeruzaléma bylo další oddalování rozhodnutí neúnosné. Když opou-

štěl Egypt, po cestě do Anglie napsal katolickému příteli: „Souhlasím co do ideje tak nesmyslně nedocenené nejnovějšími trendy.“

Chesterton věřil, že právě církev nás brání před nemoudrou honičkou za každou zvláštností nebo módou. V Jeruzalémském kostele Ecce homo dal GKC dohromady své myšlenky. Ztráta mladšího bratra byla velkou ránou. Cecil byl člověkem lehkého srdce, odvážným, energickým a plným pohody - Gilbert stále cítil přítomnost jeho ducha. Boj o spravedlnost, který GKC vždy vedl v přítomnosti Cecila, byl teď pro něho nepředstavitelně těžší. Smrt Cecila ho ponořila do každodenního smutku. Gilbert mohl mít mnoho přátel a skutečně byl nezměrně populární, jako schopný literát, kritik, spisovatel a básník, ale cítil potřebu vést „křížovou výpravu“ ve jménu pravdy a šel svojí cestou. GKC byl stále čteným spisovatelem, ale mnoho jeho ideí anglická inteligence považovala za excentrismus. Jeho lpění na pravdě bylo nepopulárním postojem ve zkrášlené společnosti, protože

V boji proti Církvi našel ji

lidé ne-
toužili po spáse, ale pouze po zábavě. Začaly se mu sypat na hlavu slovní nadávky, proto cítil znechucení. Přesto v době pobytu v Palestině a ve Svatém městě osvěžil Chesterton svoji víru v Krista. Jeho pochopení Krista přineslo ovoce. V Jeruzalémě si Chesterton zřetelně uvědomil, že k vítězství nad společenskými problémy je nutná intervence nadpřirozené moci. Lidstvo potřebuje vůdce, který má být něco víc než člověk: Krista Spasitele. Lidé by Ho měli brát vážně.

Když se ocitl v Anglii, opět napsal o církvi v dopise katolickému příteli: „Chci promyslet můj postoj vzhledem k nejdůležitější věci ze všech: nacházím se uprostřed nebo venku?“ Konstatoval, že již déle nechce stát u brány církve. „Vím o tvém pochopení a prosím Boha,

abych mohl tuto záležitost správně vyřešit“. Přesto kromě toho, později po návštěvě u něj, Chesterton psal: „Skoro jsem se rozhodl v té záležitosti, o které jsme mluvili“. Mluvili o návratu ke katolické církvi.

Myšlenková cesta, kterou konal, byla velmi dlouhá, schylovala se ke konci. Našel sebe sama v Římě, na via Jeruzolima. Zpočátku, jako mnoho vzdělaných angličanů, díval se shora na katolíky. Ale v tomto čase měl poznat církev. Zkoušel před tím utéci, ale nakonec, jak sám řekl, vrátil se domů. Teď přiznal, že britské předsudky skryly před ním velikost církve. Proto utíkájící - padl v náručí

církve. Když se chtěl vyhnout obrácení, četl stále více a více o církvi, a tato literatura zdála se mu být přitažlivá. Zapoměl na to, že pravda je jako magnet. Z obavy před přestupem na katolickou víru se snažil vymýšlet stále nové důvody, aby mohl zůstat za branou, ale protože byl citlivý k sobě samému, musel uznat, že každý nový obratný manévr se hroučí před pravdou. Teď ho už ovládl pocit nejistoty. Chyběl pouze poslední krok, ale stále ho oddaloval. Neměl už žádné pochybnosti nebo těžkosti, spjaté s přijetím víry; věděl o tom, ale hluboce opodstatněná předpojatost o které věděl, ovlivňovala ho do té míry, že stále váhal. Nebyl v pořádku vůči sobě a především vůči Bohu. Psal: „Už nikdy nebudu mít tak celkovou jistotu, že víra je opravdová, jako tenkrát, když jsem se naposledy namáhal ji popřít“.

GKC psal, že podle všeobecného mínění se církev protíví rozumu. Ale není nic více vzdálena od pravdy, jak dokazuje velký filozof Tomáš z Aquinu. GKC řekl: „Obrácení na katolickou víru není odhozením myšlení, pouze objevením toho, jak myslet“. Někteří katolíci se řídili nejlepšími úmysly, zkoušeli naklonit Chestertona k obrácení, ale jejich úsilí vždy vyvolávalo opačný skutek. Tento jediný krok musel udělat sám. Jeho farář byl dostatečně moudrý, aby věděl, že to nemá zkoušet jako ostatní.

Nechť k církvi ho teď začala k ní přitahovat. Nacházel se ve stavu rozhodování; neakceptoval už své původní náboženství, ale pořád ještě neakceptoval církev. Mohl jedině říci: „Nemohu zůstat stát na místě“. Po jeho původním náboženství zůstal pocit nejistoty. Byl smutný. Řekl, že když se rozhodne: „Budu se chovat podle víry“. Pouze on mohl vyřešit „velký problém“.

Po dlouhém váhání udělal krok. Chtěl být poctivý. Nechtěl, aby jeho život řídily předsudky. Cítil, že církev klade odpor proti fatalismu a pesimismu, temnotě schované za fasádou štěstí, převažující ve vyšších vrstvách společnosti. Věděl, že pesimismus je jedem, který

může zbořit svět. Chesterton nechtěl nic bořit, chtěl stavět. Jak stále lépe poznával církve, pochopil, že žije díky hlásání pravdy o životě; že církev je jednotná, učí z důstojnosti - a nenechá se ovlivňovat proudy momentálně se projevujícími a není závislá na lidské domýšlivosti.

V té době napsal vynikajícímu duchovnímu, Rolandu Knoxovi, také konvertitovi: „Tak daleko jak sahají moje pocity, myslím, že mohu s upřímností poprosit o poučení tak rychle, jak to jen bude možné“. Ale v té době onemocněl jeho otec - tak vážně, že už byl ve stavu smrti. Nemoc otce prohloubila víru Chestertonovu. Nakonec otec zemřel. Zdálo se, že situace se vyjasnila. Chesterton byl pokřtěn. Byl to den radosti. Popsal svůj zážitek jako „skvělou“ věc. Řekl: „Smutek už není tak smutný, jak předtím“. Byl klidný. Napsal, že teď je více než kdy jindy rozhodnut bojovat perem na obranu rodiny a všeho, co je slušné. Ve svých novinách napsal: „Církev se nemůže měnit spolu s tím, jak plyne čas, protože čas je neměnný“. Každopádně se nemění ve svém směru. Svět spěje k pádu. Církev má povinnost vysoko nést světlo před nacházející tmenotou. Musí hlásat lidské ideály, které odporují soudobým tendencím. Má inspirovat lidi: „Nechceme církev měnící se spolu se světem, chceme církev, která mění svět“. Obrácení Gilberta si vyžádalo mnoho času. Chtěl mít jistotu. Řekl: „Jsem člověkem, který má obavy z impulzivního reflexu“. Ten ho nutil již mnohem dříve, než se rozhodl přistoupit k církvi, ale nemohl to učinit, dokud nestrávil v myslí každý detail. Chesterton psal Hilaireovi Billecovi, známému spisovateli a členovi parlamentu, vypravující mu o svém připoutání k Blahoslavené Madoně, v době, kdy ještě nebyl katolíkem: „I když jsem chtěl zapomenout na katolickou církev, na Madonu jsem však zapomenout nemohl.“ Cítil, že mu pomáhá na cestě domů. Z celého srdce jí za to děkoval.

Rawley Myers

z knihy Fait Experiences of Catholic Coverts

Proč ne růženec?

V Západní Evropě, ale i u nás, se rozvíjí hnutí „Hare Krišna“, jež fascinuje především mladé lidi. V západních velkoměstech je dosti častým jevem vidět mladé lidi, jak procházejí ulicemi s neustálým opakováním monotónního „Hare Krišna, Hare Krišna, Hare Rama, Hare Rama, Hare Krišna, Hare Krišna...“. Používají k tomu tzv. „džapas“, který se skládá ze 108 malých kuliček a jedné velké. Tato jednotvárnost a neustálé opakování dvou až tří slov jim vůbec nevadí.

Proto je na místě otázka: Když jim nevadí tato monotónnost, proč by jim měla vadit modlitba růžence, která má některé podobné znaky? V dnešním přeintelektualizovaném světě se stalo módou podceňovat modlitbu růžence jako prý nemoderní, která svým mechanickým opakováním stále těch samých slov je prý únavná hlavně pro mladé lidi, jimž údajně nic neříká. Hnutí „Hare Krišna“ dokazuje opak. Jestliže mladé lidi naopak fascinuje a nikoliv odrazuje opakování dokonce pouhých tří slov celé dlouhé hodiny, tím spíše je nebude odrazovat opakování ne pouhých slov, ale biblických vět (neboť co jiného je Otčenáš a andělské pozdravení?) nad nimiž se dá hluboce rozjímat.

Proč se tedy bát propagovat modlitbu růžence z obavy před prý zápornou reakcí mladých? Proč ji odsouvat stranou kvůli mechanickému opakování modliteb? Zkušenost ukazuje, že když mládeži nenabídneme růženec, nabídnou jim jinou - dokonce ještě více „mechanickou“ modlitbu - sekty. A mají dokonce úspěchy. Takový vývoj si jistě nepřejeme.

R. Malý

Vyprávění z posledních válečných dnů

Setkání v zemi nikoho

Bylo to v posledních měsících války v blízkosti jednoho malého místa v Pommern. Zakopali jsme se na rovném pahorku, který ležel před slabou hlavní bojovou linií v otevřené rovinaté krajině a tvořili jsme předsunutý opěrný bod. Před námi se na okraji lesa dala přesně rozeznat ruská postavení.

Na druhý den jsme byli ruským útokem odtrženi od naší linie. Na třetí den dostalo naše stanoviště přímý zásah a zabilo to naše dva kamarády. Následující noc u nás panovala stále zoufalejší nálada; neměli jsme ani vodu ani stravu.

Rozhodl jsem se, v jednu hodinu v noci, doplazít se k tůni, která ležela mezi námi a ruským postavením, v zemi nikoho. Položil jsem karabinu k boku a připevnil jsem čtyři polní láhve na spojnici. Pomalu a opatrně jsem se sunul vpřed. Vždy znova a znova jsem zastavoval a napjatě naslouchal do temnoty. Jasně jsem před sebou viděl na okraji tůně tři vrby jako černé stíny. Několik málo metrů před tůní jsem ještě jednou slídlí a naslouchal do temnoty - pak jsem se vplížil do malého koryta k vodě. Opatrně jsem naplnil první a druhou polní láhev. Když jsem naplnil i tu třetí láhev, vypil jsem z ní jeden hlt - jak příjemně studená byla ta voda!

Tu se mi zdálo, že jsem slyšel šelest. Náhle jsem slyšel. „Stát! Nestřílet, kamarád, prosím!“ říkal mi nějaký hlas polohlasně. Během toho jsem ucítil na prsou ruskou automatickou pistoli. Zůstal jsem jak opařený. Předě mnou stál statný Rus. Dívali jsme se jeden na druhého. Vše je ztraceno! Hlavou se mi honilo, jsem zajat. Rus se zdál být nerozhodný. Nyní položil svoji automatickou pistoli stranou a prozkoumával moje kapsy. Z levé náprsní kapsy vytáhl moji vojenskou knížku a zbylé doklady. Ve světle baterky, kterou stínil, pro-

hlížel moje doklady. Našel dva svaté obrázky, které jsem nosil vždy při sobě. Zíral na mne jako přimražený. „Ty věřící?“ Šeptal užasle. Přikývl jsem. Tu mi vrátil moje papíry zpět, naklonil se k mojí čtvrté, ještě nenaplněné polní láhvi, naplnil ji a podal mi ji.

Nechápal jsem, co se zde se mnou děje. Pak se Rus posadil vedle mne a řekl tichým hlasem: „Och, já mluvím velmi dobře německy! Proč ty zde u vody?“ „My žádná voda a velká žízeň,“ odpověděl jsem. Zdálo se, že přečetl velký hlad z mých očí, neboť nezávisle na tom začal znova: „Ty ne dobře jíst?“ „Málo chleba,“ řekl jsem vyhýbavě. Tu vytáhl ze své torny pěkný kus chleba, rozdělil ho a pobízel mne do jídla. Jak velkolepě to chutnalo! „Ty, máte kořalku?“ Obrátil se na mne znova. „Ano, mí kamarádi,“ odpověděl jsem. „Kdy ty na stráž?“ „Já mám vždy službu!“ Rychle jsme se domluvili: následující noc se znova setkáme ve 23 hodin, já jsem měl přinést kořalku, on chleba. Nato mi podal ruku a zmizel. Také já jsem se dal na cestu zpět.

Když jsem se vrátil zpět s vodou, radost mých kamarádů byla velká. Rozhodl jsem se ale, že jim nic o mém dobrodružství zatím vyprávět nebudu. Když nastala opět noc, padla na mně přece jen úzkost. Možná, že mne chce ten Rus vlákat do pastí?

Přesto jsem se rozhodl jít. Mí kamarádi i já sám bychom to slabostí a sklíčeností již dlouho nevydrželi. Dal jsem se na cestu. Jako předchozí noc jsem dosáhl tůně. Rus už čekal. Napřed jsme naplnili polní láhve vodou. Pak se mne zeptal: „Ty kořalka?“ Beze slova jsem přikývl a podal mu láhev. Vytáhl z ní zátku a znova mi ji podal. Byl ještě nedůvěřivý, a tak jsem se hlt napil. Pak ochutnal on. „Dobré!“ mínil uznale. Nyní mi podal velký ranec s chlebem, pět kilogramů! Nejraději bych ho objal.

„Ty ještě čas?“ zeptal se. Přikývl jsem. Následně jsem mu vyprávěl, že jsem Rakušák. „Och, Rakousko, dobrý věřící země!“ odpověděl. A najednou se zeptal: „Ty opravdu věřící? Ne fašista?“ Smál jsem se překvapeně. Tu mi začal vyprávět ze svého života:

Po revoluci v roce 1917 byli jeho rodiče, šlechtici z okolí Petrohradu, zavlčeni na Sibiř. Když je pustili, směli bydlet nedaleko Vladivostoku, kde se on, Alex, v roce 1921 narodil. Jako všechny děti, musel by i on do komunistické školy. Proti tomu se bránil jeho otec, a podařilo se mu dopravit Alexe do jedné misionářské školy v Číně, na které působili také rakouští otcové. Alex se stal věřícím a naučil se také německy. Později se mu podařilo tajně se vrátit k rodičům a u nich nalezl zít. Jedné noci však státní policie

udělala zátah: rodiče zatkli a jeho přivedli do jednoho komunistického výchovného ústavu. Od té doby o svých rodičích nic neslyšel. Pracoval jako inženýr v jedné továrně v Omsku. V roce 1943 se stal vojákem. Přes dlouhé roky bezbožné výchovy zůstal své víře věrný; jeho největší touha byla, zase se jednou setkat s věřícím člověkem.

No a nyní potkal mne. Zdálo se nám to jako zázrak. Nakonec mne prosil, abych mu vyprávěl, co se v církvi v posledních letech dělo. Mimo jiné jsem mu také vyprávěl o zasvěcení celého světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. A protože nosím tuto modlitbu stále s sebou, modlili jsme se společně. Nikdy nezapomenu, jak jsme oba, mezi dvěma frontami, jako vojáci znepřátelených armád, v hluku války, z roztrhaného lístku, četli tuto modlitbu:

„...Královno Míru... dej znepřátelenému světu mír zbraní... a mír duší... Také za nerozuměním a sváry rozdělené národy tě prosíme ...dej jim mír...“

Pak jsme se rozloučili se slibem, že se příští noc znova setkáme.

Moji kamarádi, když jsem se k nim vrátil s chlebem, nechápali. Ale také nyní jsem mlčel.

Za úsvitu začala těžká palba. Následně vyrazili Rusové z okraje lesa proti našemu opěrnému bodu. V naší odvetné palbě podlehli.

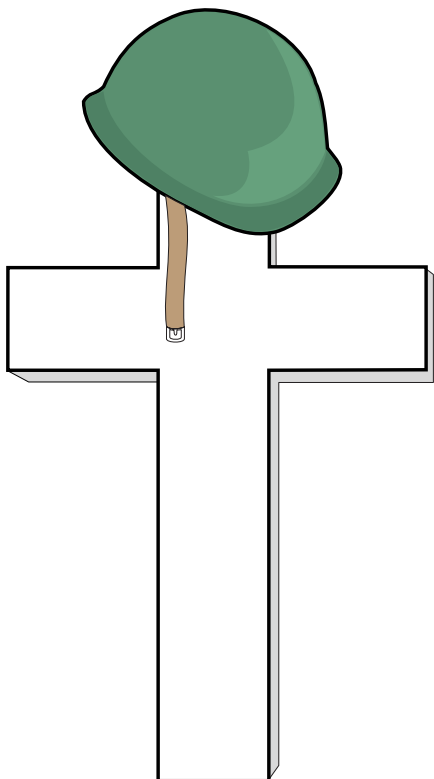
Kolem půlnoci jsem vyrazil přes truchlící poseté území k tůni. Stále častěji jsem narážel na padlé Rusy. Když jsem dorazil k tůni, Alex tam ještě nebyl. Nepřišel vůbec. Začal jsem být neklidný. Pomalu jsem se vydal na zpáteční cestu.

Tu ležel několik metrů před svahem k tůni jeden padlý. Nějaký divný pocit mne nutil, připlížit se k němu blíže. A poznal jsem Alexe! S roztaženými rukama ležel na zádech. Jeho rozevřené oči se dívaly ke hvězdám.

Dlouho jsem ležel vedle mého mrtvého přítele. Pak jsem se vydal zpět. - Bůh mu vyplnil jeho největší přání, a pak ho povolal domů...

br. Rufín

Překlad: D. Kovaříková

Úmrtní oznámení o odchodu na věčnost našeho spolubratra o. Maxmiliána Stařinského, minority, vikáře české provincie a kvardiána kláštera sv. Ducha v Opavě, má čtyři data. Jeho narození a smrti, složení ře-

kl svého služebníka. A nejen On. Po roce a půl ho propustili z kriminálu. Položit ho do rakve, tak vypadal, ale naše radost byla obrovská. Ale ani on netušil, že přijdou další zkoušky. „Jedeme do Polska,“ řekl, Krakov,

Max odešel...

holních slibů a kněžského svěcení. Je to výmluvné. Žil v době totality, a přece svobodný pro Pána. A říká-li latinské přísloví „finis coronat opus“, „**konec korunu je dílo**“, je to i o něm. Stačí se podívat zvenčí i uvnitř na opavský klášter, který v krátké době necelých tří let byl přestavěn do dříve nevídané podoby. A chystal se na přestavbu kněžiště (nový obětní stůl) a rekonstrukci varhan. To vše s pomocí spolubratrů a přátel Konventu.

Vyšel před kostel Sv. Petra a Pavla. Po bohoslužbě. (Jinak se chodilo ke Spasiteli.) Zastavil mě na schodech: „Vidím, že pracujete na šachtě, nesháníte bydlení, nepotřebujete nějakou pomoc?“ Byl jsem ve střehu. Estébák? Odpověď byla rychlá. „Děkuji jsem tady doma.“ To bylo první setkání. Ale zanedlouho u Božského Spasitele jsem ho viděl u sv. přijímání a obavy se rozplynuly.

Přišla cesta do Opavy a do Brna. Přijetí do komunity. Psala se padesátá léta a jejich druhá polovina. A nastala poslední noc v klášteře u Sv. Janů v Brně a přišel úder. Jak později vypověděl, nejhorší ve vězení nebylo to, že ho bili přes mokrou deku až do bezvědomí, ale něco jiného: „Pane Stařinský my vám vytvoříme takovou pověst mezi lidmi, že vás zničíme a zřekne se vás i rodina.“ Vyšetřovatel pocházel z rodného kraje... Ale Pán se nezře-

Něpokalanov, Varšava, Gdynia, Gdaňsk. Začali jsme znovu dýchat. Jeho byt se stal místem setkání, na která přijížděl i vikář na-

Foto: archiv

šeho O. generála. Konec šedesátých let mu dovolil studovat na bohoslovecké fakultě v Olomouci. Ale několik dní před jeho svěcením přišel z úřadů zákaz. Vezl jsem ho autem a kromě modlitby růžence nepromluvil ani slovo. A před katedrálou sv. Václava? Hemžení lidí, bohoslovců. Někteří jeho spolubratři ani nevěděli, že s nimi v kněžišti nebudou, někteří se snažili nevidět. „Mám vůbec vystoupit?“ - ptal se mě. „Ano, jdeme.“ A přece byli, kdo ho přivítali, sestra Marie ho přede všemi objala... byla to hudba z nebe.

A přišlo vězení podruhé. **Biblických třicet stříbrných lákalo a nebylo třeba ani jít do Getsemane a říci: Bud' zdrav, Mistře!** Později pracoval jako pomocný dělník, nic ji-

ného mu úřady nedovolily. Přitom to byl vynikající rehabilitační pracovník v Chuchelné a dokonce masér Baníku Ostrava. Ale nevzdal to. Po nějaké době nás už bylo několik a při společné Eucharistii jsme okny viděli na věže Božského Spasitele a radnice. Tenkrát na ní byla hvězda. Na věčné časy - a nikdy více, jak se říkalo potichu.

Spolu jsme se těšili z listopadové svobody. Ještě jsme nebyli v kláštorech, to přišlo až v první polovině roku 1991. Max vypomáhal ve starém kostele sv. Václava. „Pojď se mnou zpovídat a ke stolu“. Poprvé v hábitu v našem městě. A najednou řady lidí před zpovědnicemi... při Eucharistii si několikrát čistil brýle, ale v kostele nebylo vlhko...

O sobě nikdy nemluvil. Zvláště pokud jde také o mnohé lidi, kterým nejrůznějším způsobem pomohl a oni zapomněli. Zvláště když byl dvakrát vězněn a když se vrátil. Byl bratrem zvláště těm, o kterých mluví evangelium:

Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejmenších, mně jste učinili.

Pomáhal v rovině duchovní i hmotné.

Foto: archiv

Stál u znovu vzkříšení minoritské provincie. Byl velkým pomocníkem po všech stránkách při obnově pražského klerikátu a života studentů-řeholníků. Díky němu jsme získali spojení s bratrskými provinciemi v Polsku.

Pomáhal řádovým sestrám, zvláště našim. Svou osobností napomáhal znovu získat důvěru k naší komunitě, která ji v minulosti totalitě někdy ztrácela. Nerozděloval lidi na věřící a nevěřící, ač sám byl zapálen pro věc Boží, pro církev, pro Řád. Vedl, jako každý z nás, zápas o identitu své osobnosti. Tím více rozuměl těm, kteří nesli ve svém životě těžké kříže. Člověk velkého citění s lidskou bídou. Jeho „sentire cum ecclesia“, „**citění s Církví**“ bylo výjimečné. Přesto, že mohl pokleknout ke kněžskému svěcení až před biskupem za hranicemi, necítil se ukřivděným. Pomáhal nemocným, ač byl sám velmi těžce nemocen, zvláště v poslední době. Je proto prozřetelností, že mu těsně před skonem posloužil svatými svátostmi náš řeholní spolubratr-vokněz... Odešel tak, jak bylo jeho velkým přáním: **odejít ve spojení s Pánem, ve společenství Bratří, náhle.** Padl jako podtátný strom.

Maxi, pamatuješ, jak jsme spolu cestovali do Čenstochové se sestrou prof. Vlastou K. a jak jsem mohl celebrovat u bočního oltáře Sv. Kříže? Obrovské množství kněží nás před obraz nepustilo a my jsme chtěli být poněkud v ústraní, v tichosti...? Pamatuješ na tu děkovnou tabulku vedle?... Děkovných tabulek a srdcí je tam mnoho, ale na jedné bylo napsáno: **Pane Ježíši a Panno Maria, děkuji, že jste mne nevyslyšeli !!!**

Sv. Pavel píše: „**Třikrát jsem prosil Pána, aby ode mne odstranil osten těla... ale On mi řekl: postačí ti moje milost, ve slabosti ti pomohu...**“

Maxi, otevírám Písmo, víš? **1 Kor 4,9-13 a 1 Kor 15,20-22 ...**

*P. Oldřich,
minorita*

Zimní pout'

V žalmu 40. čteme: Nenechal jsem si pro sebe tvou spravedlnost - o tvé věrnosti a pomoci jsem mluvil.

Celkem se málo ví a mluví o tom, jak se chovali věřící a kněží za komunismu. Neví se o tom, jak velká díla se uskutečnila navzdory zákazům a slídivosti policie. Bez povolení se nesmělo nic opravovat nebo podnikat, hrozilo se velkými tresty.

Ve vesnickém filiálním kostele jsme zavedli elektroinstalaci. Po skončení bylo třeba vnitřek vybělit. Vyžádal jsem si k tomu povolení. Pod hlavičku "vybělení kostela," jsme utajili vymalování chrámu freskami podle klasického způsobu, tedy do mokré omítky.

Pan Vojmír Vokolek z Pardubic, mimořádně nadaný, pilný a vytrvalý umělec se pustil do díla s vervou hodnou středověkých mistrů. Také podle jejich způsobu bydlel ve věži kostela, na prkenné podlaze měl slamník s dekou, poblíž na židli jednoplotýnkový vařič a pár kousků nádobí. Pracoval houževnatě po celé léto celkem čtyři roky za pouhý honorář na režii.

Interiér byl vyzdoben obrazy z evangelia. Chránová loď, presbytář, sakristie i kůr, všechny stěny jsou pokryty obrazy se spoustou lidí, mezi nimiž dominuje Pán Ježíš, jeho Matka i apoštolové. Po dobu výmalby nedošlo ani jednou k zásahu úřadů. Dílo vyrostlo na-černo.

Po šťastném ukončení jsme se s mistrem rozhodli, že vykonáme děkovnou pouť k Panně Marii na sv. Hostýn. Bylo to koncem listopadu. Jelí jsme vlakem z Pardubic do Bystřice pod Hostýnem. Vrchy byly pod sněhem. Hned z nádraží jsme spěchali ve sněhové břečce vzhůru. Tenkrát nahoru nic nejezdilo. Uvnitř svatyně bylo blaho a ticho. Nebylo tam živáčka. Dolů jsme sestupovali již za soumraku. Našli jsme nějakou restauraci, kde

jsme povečeřeli a šli spát do zakouřeného pokoje. Byl to bídný nocleh. Raději jsme přestali topit a spali v zimě. Nevyspalí jsme se ráno znovu vydali po silnici vzhůru, abychom stihli mši svatou. Cestou jsme si říkali, když pouť, tak pouť se vším všudy, i s nepohodlím. Kromě několika domácích tam nikdo nebyl. My dva jsme byli jediní poutníci. Po pobožnosti na poděkování jsme vyšli ven, kde se honil vítr a dělal závěje. Obešli jsme křížovou

Foto: -jg-

cestu. Jedna zaokrouhlená kaple neměla zamčené dveře. To se nám moc hodilo. Vklouzli jsme dovnitř. Bylo tam útulno. Povídám: "Mistře, tady posnídáme po poutnicu-ku..." Mistr se přes brýle díval, jak budu strojit hostinu. V batohu jsem měl prkénko a v něm zaražené hřebíky. Instaloval jsem primitivní vařič, na hřeby jsem posadil kastrůlek, nalil z láhve vodu, přikryl pokličkou a pod to dal misku s lihem. Za chvíli se voda vařila. Vhodil jsem do ní nudle a kostku masoxu. V kapli to zavonělo. Hotovou polévku jsem vynesl ven, aby se ve sněhu vychladila. Na oltář jsem rozložil ubrousek, podal lžíce a krajíce chleba, rozbalil papír s krájeným salámem a snídaně začala.

V tiché kapli, chráněné před mrazivým větrem, jsme sbírali síly na zpáteční cestu. Ještě jsme si zaskočili do kostela rozloučit se s

Ochránkyní Moravy a seběhli jsme dolů rovnou na nádraží.

Bylo to na počátku šedesátých let. V knize Tobiáš čteme: Jest dobré chválit Boha tím, že Boží díla aktivě rozhlasujeme.

Je tedy chvályhodný čin, ke cti Pána povědět veřejnosti, že i za tuhého komunismu a

navzdory přísným zákazům věřící s kněžními opravovali, zvelebovali a zachraňovali svatyně Boží. Tenkrát věřící nemysleli tolik na sebe, necestovali, své síly a úspory obětavě a štědrě dávali na zvelebení Božích příbytků mezi lidmi.

Jaroslav Olšava

Poděkování

„Pros za nás, kteří se k Tobě utíkáme!“

Protože jsme Tě prosili, musíme Ti, Neposkvrněná Panno, také děkovat. Chválíme Tě a velebíme Tě! Děkujeme Ti za Tvoji pomoc při záchraně naší pravnučky Jitky-Marie. Narodila se v 7. měsíci císařským řezem. Vážila 0,80 kg. Na klinice v Olomouci byla v inkubátoru. Měli jsme o ni velké obavy. Utíkali jsme se k Pánu Ježíši, Matce Neposkvrněné a sv. Zdislavě. Nyní je už doma, je pokřtěná, velice prospívá. Váží přes 4 kg, je čilá.

Měla jít na nějaký zákrok kvůli zraku, ale při nástupu a prohlídce lékař prohlásil, že je vše v pořádku. Její rodiče prohlásili: „Považujeme to za zázrak!“

Marie H.

Dlužím poděkování Neposkvrněné za vyslyšení mých proseb.

Do roku 1992 jsem byla praktikující katoličkou - v neděli a svátky - mše svatá, 3x do roka sv. přijímání. Cítila jsem, že bych ráda slavila první pátky v měsíci, ale myslela jsem si, co by na to řekli známí? Až přišel osudný březnový den r. 1992. Manžel utrpěl velmi těžký úraz hlavy při autonehodě. Rázem jsem tušila, že jediná pomoc je v modlitbách a prosbě u Panny Marie. Začala jsem se modlit růženec. Celá rodina chodila na mše sv. - obětované za uzdravení manžela. Poprvé jsem se dozvěděla o existenci medailky Neposkvrněné - věnované jednou paní. Až po 6-ti týdnech bezvědomí bylo zřejmé, že naše

prosby byly vyslyšeny. Manžel se pomalu začal uzdravovat. Žel, nezůstalo to bez následků, ale přesto děkuji P. Bohu, že je tak, jak je.

Druhé poděkování dlužím naší Panně ve věci své dcery. (v r. 1994). Měla 3 měsíce před svatbou, když u snoubence byla zjištěna zákeřná nemoc. Jelikož byl jen pokřtěn, připravoval se na svátost sv. přijímání, aby mohli mít církevní sňatek. Samozřejmě ze svatby sešlo, nastoupila operace, chemoterapie, druhá operace. Ustavičně jsme prosily o pomoc naší P. Neposkvrněnou. Zkrátím to: do roka, a to 13. května byla svatba - to na počest a poděkování Panny Marie Fatimské.

H.B.

Maria, děkuji Ti!

Jsou to Boží milosti, co procházejí Tvýma rukama, vím. Ale děkuji i Tobě a všem, co mi ještě pomáhají tady dole, v slzavém (ale i radostném) údolí, i všem v nebi. Už dlouho chci napsat, ale pořád jsem si říkala, že když jsem takový hříšník, že ještě ne, jenže cítím velký dluh. Totiž - Ty to víš, tolik jsi mi pomohla.

Děkuji Ti.

Prosím i o další pomoc a kéž i já umím pomáhat.

Tereza z Prahy

Od 16 let nosím zázračnou medailku, dostala jsem ji na exerciciích. P. Maria se o mne starala, vedla, radila a pomáhala mi. Ani jsem si všechno neuvědomovala, ani nezasloužila. Nikdy jí nebudu dost vděčná. S manželem jsme zapsáni ve Zlaté knize do rodiny

Neposkvrněné. Nebyli jsme ušetřeni křížů a těžkostí (zemřel nám syn v 16 letech). Děkujeme za ně neboť prostřednictvím utrpení se dostáváme blíže k Ježíši a k Jeho Přečisté mamince.

I teď, kdy život končíme, vyvstalo v naší rodině tolik těžkostí, utrpení a neřešitelných problémů. Nemohu udělat nic jiného, než se úplně odevzdat P. Marii a odevzdat jí všechny tyto problémy.

Marie G.

Milá redakce,

jsem již 2 roky Vaší čtenářkou a přes rok rytířkou Neposkvrněné Panny Marie. Nyní cítím, že je čas, abych také já Vám a především čtenářům napsala svůj příběh.

Vyrůstala jsem v křesťanské rodině, kde se nedával důraz na výchovu ve víře. Stačilo jim, že jsme chodili v neděli na mši svatou a večer se pomodlili „Otče náš.“ O společné modlitbě ani nemluvě. Proto se asi taky stalo, že jsem necítila nic k Pánu Bohu, natož pak k Neposkvrněné. Neznala jsem evangelium a ani mě to nezajímalo. Na mše a ke svátostem jsem přestala chodit v době své známosti a ani po svatbě se nic nezměnilo. Nežila jsem příliš dobrým životem a vedla jsem čistě konzumní život, bez duchovního vzdělávání a víry. Až 4 roky po svatbě se naše drahá Matka rozhodla přivést mě zpět před Pána. Byla to právě Ona, která mě přiměla zamyslet se nad svým životem. Od té doby uběhl rok a půl a já jen žasnu, kolik pokoje a radosti může člověk zažít, když se otevře Bohu. Stále více lituji těch promarněných dnů, měsíců a let, kdy jsem neslyšela a ani jsem nechtěla slyšet Boží volání. Snad proto, že to chci Pánu všechno vynahradiť, se hodně modlím. Modlím se za svou rodinu, za všechny rodiny, za všechny lidi - neboť musím napravit všechny svoje poklesky a i poklesky druhých.

Proč Vám to všechno píši? Důvod je prostý: Všechny maminky a tatínkové, nenechávejte své děti vyrůstat bez Boha! Aby se jim

nestalo to, co mně. Aby nebyly vnitřně prázdné. Ať mají v srdci lásku! Vyprávějte jim od nejútlejšího věku o Bohu, ať vyrůstají s vědomím, že je miluje a že také od nich žádá Bůh lásku. Věřte, že většího daru jim nemůžete dát než, že je naučíte milovat Boha a všechny lidi. A především musíte za ně u Pána prosit.

Děti mám malé, manžela slabé víry, ale nepřestávám za ně prosit a nepřestanu, dokud nebudu vědět, že i oni milují.

Kéž nikdy neztratím lásku Pána Boha a moji ochránkyně Panny Marie!

Soňa

Pozdrav z Itálie

Děkuji Vám mnohokrát za časopis Immaculata. Udělá mi vždy velkou radost. Je to pro mě velká podpora tady v cizině, kam mě okolnosti zanesly a kde se cítím dost sama.

Vaše sestřička Jarka P.

Děkuji Vám ze srdce za poslání Vašeho krásného časopisu „Immaculata“, který se mi dostal do rukou bohužel až letošní rok. Jsem katolík, ale ve víře jsem byl mírně skeptický. Až tento Váš časopis mi ukázal cestu, kterou mám jít. Škoda, že se mi Váš časopis nedostal do rukou dříve. Nedošlo by totiž k trestnému činu, kterého jsem se dopustil. Nyní jsem ve vazbě.

Děkuji Vám srdečně za zapsání do Rytířstva Neposkvrněné Matky a jsem velmi vděčen za Vaši zprávu, že se budu moci zasvětit k 8. 12. 1995, na slavnost Neposkvrněného Početí. Věřím, že v tento den mého zasvěcení budu moci udělat slib Neposkvrněné v kostele a zároveň se i vyzpovídat ze svých hříchů na svobodě, před soudním řízením, které mě čeká.

Díky Vám se změnil můj život. Začal jsem chápat smysl života a víry, a smysl obrazu, který mi darovala před svým úmrtím má

drahá mamka. Krásný obraz Panny Marie s Ježíškem v náručí.

Denně se modlím za své nejbližší a věřím, že díky Neposkvrněné se změní můj život od základů a napravím to, co jsem způsobil, a věřím, že vykonám ještě ve svém životě mnoho dobrého.

Děkuji Vám i za Vaši péči a za to, že nezavrhuje ty, kteří zhřešili jakýmkoliv způsobem a snažíte se pomoci, najít cestu ze tmy ke světlu, k víře, k Matce Neposkvrněné a jejímu Synu Ježíši Kristu.

Ten, kdo věří, není nikdy sám.

Váš vděčný Stanislav Š.

Zprávy

Bezplatné interrupce v Moskvě

Od 1. října 1995 mají moskevské občanky, které jsou zdravotně pojištěné, nárok na bezplatné provedení interrupce v případě „neplánovaného těhotenství“. Rozhodl o tom magistrát města Moskvy. Dosud v Rusku byly bezplatně prováděny pouze miniinterrupce a interrupce z důvodu zdravotních a sociálních. Teď získají moskevské ženy právní nárok na potraty z jakýchkoli důvodů, kdykoliv a v kterémkoli měsíci těhotenství zcela bezplatně. Podle neoficiálních údajů je v Rusku každoročně vražděno 2,5 miliónu nenarozených dětí, v důsledku legálních potratů umírá každoročně kolem 100 žen. V samotné Moskvě bylo provedeno v loňském roce 137 000 potratů, zatímco dětí se narodilo pouze 64 000.

Gość Niedzielny 15.10.1995

Oběti revoluce blahoslavení

Sv. Otec Jan Pavel II. prohlásil 1. října 1995 v Římě blahoslavenými 64 kněží, kteří se stali obětmi Velké francouzské revoluce. Byli utýráni v přístavu La Rochele r. 1794, když čekali na deportaci lodí na některý z pustých ostro-

vů v Karibském moři. Rozhodly o tom úřady revoluční Francie. Z Francie bylo touto dobou vypovězeno 829 kněží, z tohoto počtu 547 zemřelo na lodích nebo ještě v přístavech v důsledku špatného zacházení nebo utýrání revolučními bandami. Stovky dalších duchovních, řeholníků a řeholnic bylo gilotinováno nebo zastřeleno.

Zároveň papež Jan Pavel II. blahoslavlil 45 obětí z řad kněží, řeholníků a řeholnic španělské komunisticko-zednářské diktatury let 1934-9. Mezi nimi byl i biskup Angelo Polanco z Tertuelu, jakož i ženatý laik a otec rodiny Vicente Vilar David, povoláním inženýr. Španělští bolševici a zednářští republikáni povraždili a umučili celkem 7 biskupů a cca 16000 kněží, řeholníků a sester a desetitisíce věřících laiků, jejichž jediným proviněním bylo, že se nechtěli vzdát své víry.

Mučedníci španělského republikánského režimu právě tak, jako Velké francouzské revoluce jsou důkazem toho, že i dnes tolik oslavovaný liberalismus se svými svobodami si v pronásledování Církve nezadá s bolševickým totalismem, když se cítí být ohrožen radostnou zvěstí Kristovou. Milióny povražděných nenarozených dětí právě v liberálních a demokratických státech varují.

Gość Niedzielny 15.10.1995

Turínské plátno je pravé

Turínské plátno, v němž podle tradice bylo ovinuto tělo Spasitelovo v hrobě, a které je uchováno v turínské katedrále, bude podle informace kardinála Saldariniho veřejně vystaveno r. 1998. R. 1988 skupina badatelů na základě výzkumu pomocí tzv. karbonové metody prohlásila, že jde o padělek 13. století. Dnes podle posledních výzkumů je však zřejmé, že metoda byla falešná a znovu se potvrzuje pravost plátna. Jeho stáří je odhadováno na 2 000 let.

Gość Niedzielny

OBSAH

Neposkvrněná	3
Kronika jednadvacetí dnů	4
Hymnus života	7
Svatý Antonín v České republice	10
Mimo Církev není spásy	11
Milé sestry a milí bratři, přátelé	12
Opět v chrámě nalezen	14
Rádio Proglas	15
Zápas člověka s Bohem	18
Sv. Pavol Mikí a spoločníci, japonskí mučeníci	20
Modlitba	22
V boji proti Církví našel ji	23
Proč ne růženec?	25
Setkání v zemi nikoho	26
Max odešel...	28
Zimní pouť	30
Poděkování	31
Zprávy	33

Immaculata - Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 1/1996, ročník V.

ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho č. j. 868/94

ze dne 4. dubna 1994. Registrační značka: MK ČR 6202. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Brně č.j.: P/2-4363/93. Podávání novinových zásilek povolilo Západoslovenské riaditeľstvo pošt Bratislava č.j. 84-OPČ dňa 11. 1. 1995.

Vydávající: Bratří minorit**Nakladatelství:** Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.**Čís. konta:** VMB 0000984070/5700

Bezhotovostní platby vždy opatřte var. symbolem, což je Vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,- Kč/ 1výtisk. Předplatné na rok 1996: Dobrovolné dary**Tyto je možno zasílat na adresu:**

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1,
602 00 Brno

Čtenáři ze Slovenska**mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov
Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kteří nemají dostatek financí k zaplacení předplatného a o časopis si požádají.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou IČP, anebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

V příhraničním pásmu s Polskem – Radio MARYJA 107,65 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

RADIO PROGLAS

**LEDY A SNĚHY
VELEBTE PÁNA
ZIMO A CHLADE
VELEBTE PÁNA**